

P E S T H Y J E N Ő

A BOLSEVIZMUS RÉMNAPJAI

(NAPLÓJEGYZETEK)

21—443. Apostol-nyomda r.-t. Budapest.

ELŐSZÓ.

Ebben a kölelben nem *történelmet* talál az olvasó, hanem a napi események hatása alatt leszűrődött szubjektív gondolatokat, érzéseket, reményt, vágyakat, a szereplők és események egyéni bírálatát.

Épen mert a napló minden sorát erős szubjektív érzésem hatja át, eredetileg nem is szántam a nyilvánosságnak. A diktatúra alatt esetről esetre, amint megírtam őket, bizalmasan megmutattam egy-két jó barátomnak, később többeknek, akiknek buzdítására most, amidőn Európa keletén újabb bolsevista veszedelem vészfelhői tornyosulnak, e kötetbe foglalva bocsátom a nagy nyilvánosság elé.

Az ötödfélé hónapos vörös rémuralom ma már csak gonosz álmoknak tűnik fel, akik azonban azt, különösen itt a fővárosban, átéltük, akik nap-nap mellett élő tanúi voltunk annak a soha kellően meg nem bélyegezhető ördögi munkának, amellyel a társadalom kiközösített gonosztevőivel szövetkezett örült gazemberek ennek a szerencsétlen országnak még a nevét is sírba akarták temetni, ezeket a rémes hónapokat elfeledni nem tudjuk soha.

Hiszem, hogy e könyvben azok lelke elé, akik velem együtt szenvedték át azokat a borzalmas időköt, tükröt állítanom sikerült, amelyben saját érzéseiket és gondolataikat láthatják viszont.

Budapesten, 1921. év március havában.

A szerző.

Előző emlékekből.

Az októberi nagy összeomlás után itthon az alantas szenvedélyek vették át az uralmat az egész vonalon. A csőcselék szövetkezve a hazaözönlő felfegyverzett katonasággal rabolt, pusztított, fosztogatott nemcsak nálunk *Nyitrában*,* hanem szerteszét az egész országban. *Nyitra* csakhamar megtelt menekült magyarokkal, főleg tisztviselőkkel és tanítókkal, kiket a lelketlen nemzetiségi agitátorok izgatására űzött ki otthonukból a forradalmi lázban égő, felizgatott csőcselék. Az üzleteket kifosztották, a vendéglősök, uradalmak pincéit feltörték, a boroshordók tartalmát kifolyatták, a marhákat elhajtották; raboltak, pusztítottak. A csendőrség részint megbízhatatlan, részint tehetetlen volt. Ily körülmények között a határszéli városok (*Holies*, *Szokolca*) maguk hívták a cseheket a rend helyreállítására. Jöttek is ezek, eleinte félve, lassan; de amint látták, hogy ellenállásra nem találhatnak, egyre gyorsabban és bátrabban. Ahol megjelentek, ott rögtön az adóhivatal és a takarékpénztárak értékeire tették a kezüket, amit azután lapomban esetről esetre éles kritika tárgyává tettem. Figyelmeztetett is barátilag a vármegye főispánja, hogy mérsékeljem cikkeim hangját, mert ha

* Szerző abban az időben a nyitrai kir. tanfelügyelőségen működött, egyben a *Felvidéki Kultúra* c. hetilapot szerkesztette.

a csehek bevonulnak és engemet ott találnak, minden bizonnyal felakasztanak.

Közben a városban az anarchia egyre nőtt és a rendet a hirtelen megalakult nemzetőrség is csak alig-alig tudta fentartani.

A csehek pedig egyre húzódtak le dél felé. Már *Galgócon* voltak, mikor felettes hatóságomtól utasítást kaptam, hogy a tanfelügyelői hivatal bizalmas iratait szállítsam el *Budapestre* és ott helyezzem biztonságba. *Budapestre* utaztam tehát, ahol a rámbizott feladatot végrehajtva, már másnap vonatra ültem, hogy székhelyemre visszatérjek. *Érsekújváron* a pályaudvaron nagy néptömeg, óriási fejetlenség. Itt tudtam meg, hogy a csehek bevonultak *Nyitrára*, a vágányokat felszedték és *Érsekújvárról Nyitrára* többé vonatot már nem indítanak. Találkoztam nyitrai menekültekkel, akik elbeszéltek a történeteket, óva intve, nehogy később is vissza találjak menni* mert a csehek feltétlenül elhurcolnak. Ennek ellenére három teljes napig vártam *Érsekújváron* és csak a negyedik napon, mikor « visszatérés lehetetlenségéről meggyőződést szereztem, határoztam el magamat, hogy visszautazom *Budapestre* és jelentést teszek a minisztériumnak.

így váltam én menekültté anélkül, hogy menekülni akartam volna. *Budapesten* ekkor már tömérédek nyitrai menekült volt, köztük *Szathmáry István* a költő, akinek *Jankó átka* című költeménye miatt kellett menekülnie a zoboralji szép városból. Még arra sem volt ideje, hogy ruhákat vihessen magával, és akárcsak én, pénz nélkül, ruha nélkül, otthon nélkül, résztvevő lelkek nélkül néztünk a kétes és bizonytalan jövőbe.

Mondhatom, hogy mi mindnyájan, akik exponált

hazafias szereplésünk miatt voltunk kénytelenek a megszálló csapatok elől elmenekülni, kissé másképen képzeltük az itteni fogadtatást. A minisztériumokban azonban nem igen értek rá a mi ügyünkkel foglalkozni. Mindenütt csak lótás-futás, örült kapkodás és fejtelenség. Az előszobák és folyosók tömve a galileisták és egyéb szabadszervezetek deputációival.

Lovászyt teljesen lefoglalta a politika; *Juhász Nagy Sándor*, a politikai államtitkár, hosszú előadást tartott előttem az ország lázbetegségéről, biztosítva arról, hogy a menekültekről gondoskodni fognak. A beosztás ügyében az ügyosztályfőnökhöz utasított, aki az ügyet kedélyesen fogva fel, „*sétálni*“ küldött. *Neményi* államtitkár segített pillanatnyilag azzal, hogy menekülési díjat utalványozott ki. Fölkerestem *Bartos János* kormánybiztost, aki működésemet ismerte és régi jóakaróm volt. hogy tanácsot kérjek tőle nehéz helyzetemben. Az ő tanácsára végigjártam az összes tanügyi intézményeket, talán valahol elhelyezkedhetném. Sehol sincs szükség menekültre. Még a *Néptanítók Lapjánál* is jártam, hogy talán, mint újságírással foglalkozó ember, ott kaphatnék valami munkakört. Minő naivitás! Elfelejtettem, hogy ott a szerkesztői székekben *Zigány* ül, aki ismerve újságírói múltamat, sietett kijelenteni, hogy *neki megvan a saját orchestere, amibe nem enged disszonáns hangokat belevegyülni.* (*Zigány Zoltán* saját szavai.) Az egyetlen *Petri Mór*, aki örömmel fogadott és beosztásom iránt — sajnos, sikertelenül — szóbeli javaslatot tett.

Mit volt mit tenni ? Tényleg *sétálni* kellett. Napi sétám állandóan a minisztériumba vezetett, ahol nyitrai menekült tanítók ügyes-bajos dolgait segítettem

elő, nem mulasztva el egy alkalmat sem hangoztatni, hogy dolgozni szeretnék.

Sétálásom már három hónapja tartott, amidőn egy barátom arra figyelmeztetett, hogy beosztásra csak úgy számíthatok, ha belépek a szakszervezetbe. Tőle tudtam meg azt is, hogy a budapesti köztisztviselőket már mind belekényszerítették a szakszervezetekbe. Rohantam *Bartushoz*. „*Ha nem lépek be a szakszervezetbe, nem adnak beosztást.*“ „*Lépjen be, hiszen mindenki ott van, én majd azután később igazolom, ha szükség lesz reá.*“ így lettem én szakszervezeti tag, mire azonnal kaptam *Gönczitől* egy kis asztalt a minisztériumban (1919 március 15) és hozzá olyan munkakört és környezetet, amelytől, ha visszagondolok rá, még ma is az undor és csömör fog el. Akkor ott, az u. η. X. ügyosztályban, a *Kunfi-féle átforradalmasító tanítógyűlések* rendezési munkálatai folytak. Az én szerepem csak annyi volt, hogy a beérkezett jelentéseket nyilvántartásba foglaltam, de amit ott láttam és amiket tapasztaltam, épen elég volt arra, hogy kétheti dicsőség után ott hagyjam a minisztériumot. Ez annál könnyebben sikerült, mert a tanítógyűlések rendezésével foglalkozó „*elvtársak*“ reám állandóan gyanús szemmel néztek, megbízhatatlan *klerikálisként* kezeltek és jelenlétem az ügyosztályban részükre láthatóan kellemetlen volt. A diktatúra kitörése után csakhamar kitétek Pestvármegyébe. Azonban az ott eltöltött rövid idő teljesen elég volt ahhoz, hogy belepillanthassak abba a boszorkánykonyhába, amelyben a destrukció mételjét főzték a vidéki tanítóság és közvetve a zsenge tanulóifjúság számára. Láttam a törtetők óriási seregét, akik egész múltjukat megtagadva kínálkoztak fel a *Kunfi-féle kulturprogramm*

megvalósítására és propagálására. Hallottam a dicsekedéseket, pap- és vallásgyalázó káromkodásokat, olvastam erkölcs- és nemzetrontó javaslataikat, a szakszervezet protegáló ajánlatait, fiatal zsidógyerekek szemtelenül követelődző beadványait. Láttam a tülekedéseket állások és pozíciók után. Vásár volt az, lármás zsidóvásár, hol az emberek egymásra licitálva kínálgatták a destrukció vezéreinek *önmagukal* és portékájukat: *az erkölcs- és nemzetrontó mételet*. És a hatalom birtokosai jól fizettek. Száz ezreket utaltak ki egy-egy gyűlés költségei címén és a nagyszájú agitátorokat *osztályvezetői, tanfelügyelői* s egyéb magas állásokba ültették be.

Ezekkel a dolgokkal különben bővebben foglalkozom naplómban. Akkor, amikor a becsület és jellem *némaságra* volt kárhozthatva, amikor a kritikanak még a lehetőségét is csirájában megfojtották, ebbe a naplóba öntöttem bele elkeseredésemet, sirtam bele bánatomat, temettem bele hazafiul fájdalommat. Ez a napló volt vigasztalóm, erősítóm, egyetlen meghitt barátom, féltve őrzött kincsem. A jellemtelenségnek, gerinctelenségnek, erkölctelenségnek és vallástalanságnak, továbbá a hazaárulásnak oly példáit produkálta a diktatúra négy és fél hónapos uralma, amelyre századok történelme együttvéve sem tud felmutatni még csak megközelítőleg hasonlót sem.

Ide juttatták a magyar nemzetet a liberalizmus, a szabadköművesség és a „világot megváltó“ szocializmus. '

Naplójegyzeteim a vörös rémuralom idejéből.

Március 22.

A tegnapi nappal a magyar forradalomnak új fejezete kezdődött. *Károlyi* lemondott a köztársaság elnökségéről és átadta a hatalmat a szocialistáknak, akiknek első dolguk volt *Kun Bélának* kiszabadítása. Ma aztán megtudtuk, hogy a hatalom tulajdonképpen a kommunisták kezébe került, akik . orosz módra *tanácskormányt* alakítottak.

Sokan ettől az ország területi integritásának megővését remélik a világ összes munkásainak szolidaritása és az orosz szövetség révén. Nagy plakátokon hirdetik: *Éljen az oroszokkal szövetséges magyar tanácsköztársaság.* Az utcákon néma csend. Az összes üzletek zárva vannak. Katonacsoportok megállítják a tisztet: az arany zsinórzatot és a tisztí dísztinkciót levagdossák. A házakon vörös lobogók lógnak. A hangulat nyomott. Kisebb csoportok a Marseillaise éneklésével járják be a főbb útvonalakat. Senki sem tudja, mit hoz a jövő. Mindenestre meglátjuk, hogy ez a lépés milyen hatással lesz a külföldre és vájjon az új irányzat magában az országban milyen érzéseket fog kiváltani.

Március 31.

A rendeletek és parancsok egymást érik. Úgy látszik, hogy a régi rend és az ősi ezredéves alkotmány lerombolásáról van szó. Az összes fegyvereket be kellett szolgáltatni, mert ellenforradalmi mozgalmaktól félnek. Az üzleteket bezáratták, tartalmukat leltározzák. A házakat köztulajdonnak nyilvánít-

ják, mindennemű magánvagyonot konfiskálnak, a szesztilalom, melyet örökösnek terveznek, a polgárság valóságos üldözése, amely a szavazati jog elkobzásában, klubbok felosztatásában, kávéházak bezáratásában, legegységesebb szabadságjogok megnyirbálásában nyilvánul, érthetetlen és nagy visszataszítást szül. Zsidók siserahada lepte el az összes hivatalokat, amelyekben ma nem munka folyik, hanem a tisztviselők molesztálása és a legteljesebb anarchia.

Én magam sem érzem jól magamat a minisztériumban, melyet *népbiztosságnak* kereszteltek el. Unalmas és visszataszító a feltolakodott és laikus akarnokok parancsolgatása. Remélem, hogy rövidesen tisztább légkörbe kerülhetek innét.

Április 21.

Ma van egyhónapos fordulója a proletárdiktatúrának és ez alatt az idő alatt átestünk az első általános titkos választáson is. Ez azonban minden volt, csak nem *általános és nem titkos*, mert szavazni csak szakszervezeti igazolvánnyal lehetett és *csak azzal* a nyomtatott lappal, amit az ember kezébe nyomtak a szavazóhelyiség — *a lisztbizottság!* — kapujában.

Valóságos paródiája volt ez a választás fogalmának. A Józsefvárosban megpróbálták a hivataloson kívül más listával is szavazni, tehát ezt a választást megsemmisítették. Azt mondják, hogy ellenőrizni fogják, ki nem szavazott, mert ezt az egész szavazási komédiát *demonstrációnak* szánták, hadd higgye a külföld, hogy itt mindenki kommunista.

Április 23.

Hála Istennek, megszabaduljam a *népbiztosságtól* és mai napon elfoglaltam hivatalom Pestmegyénél.

Néhány ismerős arc köszönt. Elsősorban *Petri*, de ő már hurcolkodik. Az ő markáns egyéniségét nem tartották a diktátorok a proletárrezsimben vezető szerepre alkalmasnak. Azt hiszem, ezért a kitüntetésért maga *Petri* a legboldogabb. Vele együtt lávolították el a *tekintély harcosát*, a szelidlelkű, soha nem politizáló *Szentgericzey Nagy Gézát* és a nagytehetségű *Cseike Győzőt*. Velük már nem is találkoztam, de *Petritől* titokban azzal búcsúztunk, hogy rövidesen újból üdvözölhetjük ebben a hivatalban. Itt találok egykori szerkesztőtársamat, a Túróéból menekült igazgatót, Mihályfi Józsefet is. (Épen ma helyezték ki iskolához.) A „vezető” most *Sághy*, akit a rangidősség alapján kommandíroztak ki erre a szerepre. Nehéz munkája lesz, mert első benyomásom szerint is a hivatalban a díjnokok és egy-két berendelt tanító játsszák a tanfelügyelősdit a „*mindnyájan egyenlő fejmunkások vagyunk*” proletárelv alapján.

Már ma, az első napon megegyeztünk *Sághyval*, hogy a hivatalban észlelhető destruktív szellem ellen a harcot felvesszük és a küzdelemben egymást kölcsönösen támogatni fogjuk.

Egyébként az utcán nagy kalapácsolás, ácsolás folyik. Mindenfelé óriási tákolmányokat emelnek, társzekereken szállítják a tömérdek deszkát és vörös szövetet. Folynak a nagy ünnepi előkészületek május elsejére.

Csak a románok valahogy meg ne zavarják a vörös cécót! . . .

Május 2.

A tegnapi napra örökké rettegve fogok visszagondolni. Egy város, amely ég a vér színétől! Nincs

hely, amelyet meg ne fertőztek volna; a szobrok, a gázlámpák, a hídfők, a fontosabb útvonalak beborítva a förtelmesen rikító vörös szöveggel. A királyi palota ormán vörös jakobinus-süveggel becstelentették meg a magyarság szent klenódiumát, a koronát, az utszéleken hatalmas póznákon vérlobogók a mógendóvid-csillaggal, fenyegetően ég felé meredő kalapácsok, ízléstelenül fantasztikus plakátok, istenkáromló, nemzetgyalázó, internacionális feliratok. A felvonulásban a groteszk csoportok — táncolva üvöltő vörös dervisek — a vörös virággal díszített autók és mindehhez az Internationale förtelmes akkordjai. „Lucifer rendezhet az alvilágban ilyen ünnepeket.

Nemzeti nagyjaink szobrait vörösre festett tákolmányok mögé rejtették el. Jobb is, ha nem látják a hős nagyok a künn folyó rettenetességeket: mint ordít és tapsol a vér színétől megrészegeedett léha söpredék a fegyházból kiszabadult vezéreinek. A 'népbiztosok autókon robognak Messalináikkal, s míg a népnek éhségtől sápadt arcát a vörös rongyokról visszaverődött tavaszi fénysugarak pirosítják be, ők a Hungária kényelmes termeiben ülik a győzelmi lakomát, az orvul leterített, csúfosan elárult nemzet halotti torát. Halotti tort ülnék a tetszhalott nemzet felett. Vödörszámra isszák a pezsgőt és ínycsafalatokkal tömik tele parázna gyomrukat, a népnek pedig szesztilalmat rendelnek és hetenkint egyszer vetnek eléje 10 deka bűdös konzervhúst. „*Minden a mienk!*“ harsogják. Természetesen a vezéréké. A nép tapsol nekik, rekedten éneklí az Internacionálét. Nyelve kilóg az éhségtől, de azért ordít, mert minden az övé.

Nem, ez nem lehet valóság, ez csak gonosz

álom. De most hirtelen mellbevág egy durva ököl: „*Hol van a vörös jelvény?*“ és a sajgó fájdalom a valóságra, az ördögi, förtelmes valóságra emlékeztet.

Május 15.

A rémuralom minden zsarnoksága mellett legalább változatos. A „*parancsok*“, „*rendeletek*“ egymást érik, hogy szinte zug már belé a fejünk. Üzletek bezárása, újságok betiltása, ékszerek beszolgáltatása, bútorok elrekvirálása, szesztilalom, ma záróra 8-kor, holnap kilenckor; az utcán nem szabad együttjárni háromnál többnek; a lakásokban nem szabad vendégeket fogadni, kártyázni, kávéházba járni stb. stb. És ez mind a „*világszabadság*“ szent nevében!

Az összes falak lepedős plakátoktól tarkálnak. *Be a vörös hadseregbe! Proletárok, védjétek meg a tanácsköztársaságot! Fegyverbe, fegyverbe! Leninnek* karakterisztikus sémita feje vörös alapon. Talán, hogy imádásra járuljanak képe elé a „*felszabadult boldog*“ proletárok! . . .

Hírlapok (már csak kettő, mert a tisztességes lapokra nincs papiros 1), zene, színház, könyvek, minden, de minden a bolsevizmust szolgálja. Az *Internationale* istenkáromló szövegét és dallamát levett kalappal kell végighallgatni. Színházban, mozgóban, a gerstlivacsora idejére kinyitott kávéházakban ezt mindennap végig kell játszani. Az utcasarkokon könyveket kínálnak, — természetesen csupa *Lenin, Trockij, Bucharin, Kun* . . .

A vörös zászlók állandóan lobognak, a csöcselék diadalában üvölt és — *személyenkint egy hétre 30 deka hús jár.*

Hatalmas plakátot ragasztottak ki az esti órák-

ban. Zilálthaju, vad tekintetű, félig meztelen emberek csoportját ábrázolja, ezzel a felirattal: „*Proletárok, ti vagytok a világ Megváltói!*“ Hallatlan profanizálása annak a szent jelzőnek, amellyel a világ eddig csak egy embert illetett, aki pedig nem is volt ember.

Május 16.

Egy 25 vagy 200 koronást felváltani lehetetlen-ség. Pedig a proletárállam csakis ezzel fizet, még pedig olyan bőkezűen osztogatja ezeket a cédulákat, mintha ezzel akarná felejtetni az egyre elviselhetetlenebb éhséget és a még tűrhetlenebb egyéb állapotokat.

Ma azt a hirt kolportállák, hogy hozzánk T—y jön „vezető“-nek. Ez a mindenre kapható, minden-nel megalkuvó, tehetségtelen kapaszkodó, aki saját kommunista voltának az émelységig való hangozta-tásával, toborzással és agitacionális érdemekre való hivatkozással magát máris összes kartársai fölé helyezte és a szakszervezetben mindenható hata-lomra tett szert, csoda lesz-e, ha Pestmegye tan-felügyelői székébe ül bele ? Egy *Petri Mór* után! Risum teneatisü Ez a fokmérője a fékevesztett ambíciónak, mely ezeket az embereket füti, de egyúttal jellemzője a forradalmi züllöttségnek is, hogy ilyenek a felszínre kerülhettek.

Öles plakátok jelentek meg újra. Az egyik éther-injekció akar lenni a csüggedés ellen. „Nemsokára itt lesz az európai forradalom, készüljétek!” De a nép most nem ezt várja, hanem kenyeret és húst.

„*Az alkohol butit!*“ hirdeti a másik. De azért a gyárakban adnak italt a munkásoknak, bevallottan, mert ők nehéz testi munkát végeznek (az összes

gyárak állnak!), tényleg pedig azért, mert félnek tőlük.

Kit féltenek hát az elbutulástól ?

Talán a burzsoát? . . .

Május 17.

Akivel csak beszél az ember az ő szűkebb társaságában, mind elégedetlen, mindannyian dühösen szidjuk ezeket a lehetetlen állapotokat. Általában itt a szívében minden 100 ember közül 99 ellenforradalmár. így nevezik a kommunisták azokat, akiknek a leikéből nem lehet kiölni a hazafias érzést és nemzetszeretetet.

A bécsi lapok kiáltó címmel hozzák: *Gegenrevolution in Ungarn!* Aradon megalakult gr. Károlyi Gyula kormánya. *A Vörös Újság* gúnnyal, de a sorok közül kiérezhető megdöbbenéssel ír a dologról, természetesen óva intve mindenkit, nehogy a „kizsákmányolok“ pártjára álljon. *Hotel-kormány, Tisza kortesei, Hazaffiak* és egyéb gúnyos jelzőkkel akarja ennek a kommunistákra nézve mindenesetre igen kellemetlen eseménynek hatását gyöngíteni. A nép nagy csoportokba verődve olvassa a szerkesztőségek előtt a kiragasztott híreket. És a szemek kigyulnak, az arcok megélnkülnek, mintha várnának valamit, mintha egy reménycsillag gyúlt volna ki az égen . . .

Május 18.

A toborzás, jobban mondva a kényszersorozás folyik. Érdekesek ezek a sorozások. Azt mondták, senkit sem kényszerítenek a vörös hadseregbe. De az összes tisztviselőket és tanítókat belekényszerítették a szakszervezetekbe jó előre, azután pedig

kimondották, hogy a szakszervezetek tagjai kötelesek jelentkezni a vörös hadseregbe, mert különben élelmiszerjegyeik elkoboztatnak, lakásukból kilakoltatnak és végül állásukból is élcsapatnak. Így szervezik ők az *önkéntes* vörös hadsereget! . . .

Különös, hogy az orvosok mennyire liberálisan bírálják el az alkalmassági fokot. A delikvenssek futólépésben eldefilíroznak előttük s ők gyorsan, szinte gépiesen mondják a szentenciát: alkalmatlan, alkalmatlan ... A sok leletbe és orvosi bizonyítványba bele se kukkantanak. Azt hiszem, hogy Aradon nem lennének ennyire liberálisok, de talán a sorozandók se vennének magukkal orvosi leletekből egy egész irattárt.

Ad vocem Arad. A *Népszava* mérges vezércikkben támadja az ellenkormányt és cikke végén gúnyosan meginvitálja őket Budapestre. *Ne ott manifesztációzzanak, ne onnan szónokoljanak* — mondja —, *hanem jöjjenek el ide személyesen Budapestre.*

A vörös szuronyok mögül könnyű gúnyolódni, de a *Népszava* nyugodt lehet. Az *ellenforradalmárok itt lesznek invitálás nélkül is.*

Május 19.

Ma délután kirándultam a Hűvösvölgybe. A Retek-utcai átszállónál hatalmas tömeg rohanta meg a villamost. Csupa külvárosi szegény nép. Azt gondoltam, hogy ezek a hűvösvölgyi nyaralókba telepített proletárok. Feltűnt azonban, hogy mindegyiknél volt valami zsák, kötél, vagy egyéb nagy rongydarab. Künn aztán megértettem mindent. A nép a Hűvösvölgybe jár fáért. Irtja az erdőt és nyalábszám viszi

haza a nyers fát. Hova jutottunk?! Ha még sokáig tart, sivatag lesz ebből a szép városból.

Újabb ellenforradalmi „puccs“-ot lepleztek le, amelyet állítólag a volt rendőrség emberei készítettek elő. *Dietz Károlyt* és *Szentkirályi Bélát* letartóztatták. Kivülök még igen sokat, akik sohasem voltak sem „*tőkésék*“, sem „*kizsákmányolók*“. De így van ez. Ma itt, holnap ott tör ki a lappangó elégedetlenség, — ma-holnap nem lesz már elég börtön.

Május 20.

Ma a forradalmi kormányzótanács fegyverbe szólítja a *Dunántúlt*, a megszállott területek munkáságát szabotázásra buzdítja és követeli, hogy „*a nyílt és földalatti harc minden eszközével*“ szálljanak szembe az ellenforradalommal. A legutóbbi napokban besorozottakat behívják. A lapok páratlanul idegesek. Mi készül? A hírek egymást érik, bizonyosat senki sem tud. A *Vörös Ujság-hól* kihámoztam, hogy a szegedi kormány lázasan soroztát s a „*részesztek*“ (*sic!*) nagy ovációt rendeztek a fehér forradalom örömére. *Devecserben* a kommunisták vérbefojtották az ellenforradalmat.

Tegnapelőtt *Dormándy*, tegnap *Dietz*, ma *Devecser* és mindenekfelett *Szeged!* Érik az ellenforradalom és rohanunk a polgárháborúba, ők ugyan azt mondják, hogy ez nem polgárháború, hanem *fegyveres osztályharca a proletariátusnak a burzsoá ellen*. Mert, hogy magyar ont magyar vért, az nekik mellékes, hiszen az internacionale nem ismer nemzetet, nem ismer fajt. A párt se magyar, csak *magyarországi*, tagjai sem magyarok, csak *magyarul beszélő proletárok*.

Május 21.

Nagy diadallal hirdetik, hogy *Miskolcot* visszafoglalták és *Tiszaroffnál* átkeltek a Tiszán. Örülnek, hogy a proletárdiktatúra területét kiszélesíthették s rablási terepük megnövekedett. Mindenesetre meglátjuk, mit hoznak a következő napok.

Ma a tisztviselőkről kell megemlékeznem, különösen az engem legközelebb érintő tanfelügyelői státusról. A destrukció rákfenéjét ide is beplántálták, a dijnokok üvöltöttek, 'a berendelt tanítók a „jogászok“ elcsapatását követelik és maguk akarnak főnökök lenni. Az *elutársak* nem tűrhetik a hazafias, erélyes, a rendet és munkát megkövetelő tanfelügyelőket. A destruktív tanítók információi alapján a nekik nem tetsző embereket a hivatalból kimozdították, a vezető tanfelügyelők nagyrészét, élükön *Mossdóssyval* és *Petrivel*, megbízhatatlanság címén rendelkezési állományba helyezték. A tanfelügyelői állás tekintélyét azzal járatták le, hogy a szakszervezet csatlósait, senki által nem ismert fiatal senkiket tettek meg tanfelügyelőkké. Önkéntelenül is eszembe jut *Caligula*, aki a lovát nevezte ki konzullá. Nagyon benn lévén a „rendezés“ben, a státusrendezést is végrehajtották. De hogyan? Úgy, hogy elsősorban önmagukat és a pár hónapja kinevezett elvtársaikat léptették elő státusrendezés címén. Így kerülhet az V.-be Szöllősi, Czabán, a VI.-ba Radvány, a VII.-be Teslery, a VIII.-ba Németh stb. A régi tanfelügyelői személyzetet pedig meghagyták ahol volt, sőt a beékelések folytán még hátra is szorították.

Így rendezték ők a tanfelügyelők státusát, az igazság, a munka és az érdem megbecsülésének nagyobb dicsőségére.

Mi ezeket most jól megjegyezzük, mert a *restitutio in integrum*-nak erre is ki kell majd terjeszkednie. Ez a legkevesebb, amit elvárhatunk mi mindnyájan, akikben most a hazafias gondolkodást és a nemzeti érzést akarják büntetni.

Május 22.

„*Leláncoltuk az alkoholt, nincs többé kizsákmányoló és butító szesz*“ — hirdeti a Közoktatási Népbiztosság öles plakátja. „*Aki a szeszt akarja az a rabszolgaságot akarja*“, füzi ovább az elmés okoskodást.

Nem tudom, hogy kacagjak, vagy mérgelődjem ezen a bornírt butaságon. Szegény őseink, *Mátyás* magyarjai, *Rákóczi* kurucai, akik víg poharozás mellett szórakoztatok a vad csaták után, nem szégyenlitek magatokat még haló porotokban is, hogy akkor, amikor a török és labanc ellen kardot húztatok és a győzelem örömeire áldomást ittatok, tulajdonképpen a szolgaságot akartátok?! És te, jó *Petőfi* (pedig reád sokat hivatkoznak és magukénak számítanak!), nem fordulsz-e meg jeltelen sírodban, hogy bordalaiddal tulajdonképpen a rabszolgaság dithirambusait zengted?!

Nem, jó urak, pardon! *elvtársak!* Beszéljenek nyíltan, mondják meg őszintén, miért kellett a polgárságtól a bort és sört eltiltani. Vallják be, hogy ez is egyike azoknak a körömalatti tüsszurásoknak, amelyekkel vad gyűlöletükben a polgárságot megkínózni akarják. Beszéljenek legalább nyíltan, ahogyan *Szamuely Tibor* tette: „*Vigyázzon a burzsoázia, ki ne tüzze fehér zászlócskáit, mert vérébe máriva festjük meg újból pirosra!*“ Önök félnek a latin közmondástól, hogy *in vino veritas*. Mert ha abból a sok százezer emberből ki találná sajtolni a bor a

terrorral beléfojtott veritast, az most önökre nézve igen-igen kellemetlen lenne!

Egyébként, hogy minden napnak legyen valami kellemes meglepetése a burzsoa részére, följegyzem, hogy a mai napon eltiltották a fővárosból való elutazást 30 kilométeren túl igazolvány nélkül (amit persze a burzsoá hiába kér!)

Hogy is mondá Arany? Lélek az ajtón se be, se ki! És szó szerint be fog teljesedni *Vörösmartynk* « Szózata: *Itt élned, halnod kell!* (De inkább az utóbbi!)

Május 23.

Az éhség napról napra nagyobb méreteket ölt.

A magánháztartások már nem tudnak mit főzni, napról napra nagyobb tömegek állnak sorba az étkező-helyek előtt a berántatlan tőkért.

Hogy a munkásokat megnyugtassák, hirdetményt tettek közzé az élelmiszerek új elosztásáról. Megtudjuk, hogy ezentúl elsősorban a vörös katonák hozzátartozói és a fizikai munkások kapnak majd, ha kapnak, élelmiszereket s ami marad, azt kapják a szellemi munkások. Ha még valami találna maradni, azt kapja a többi, vagyis az u. n. burzsoá.

De mivel a fizikai munkásságnak se lesz duskálni-valója, mi jut majd a többieknek?

Szóval az intelligencia halálra van ítélve. Éhhalálra. Még csak nem is menekülhet, mert az elutazást eltiltották. Eddig akasztottak és föbelövettek.

De kötél már nincs, a municiót is kímélni kell a front számára, sokkal kényelmesebb és olcsóbb az éhhalállal való elpusztítás. Egyet azonban elfelejtetek, azt, hogy az éhes ember mindenre képes.

Az éhes farkas sem ijed meg a fegyver csövétől, az éhes emberben pedig egy tucat bestia lakik.

A fenevadak tömegét akarják magukra uszítani?

Annyi bizonyos, hogy oktalanabban még soha nem kormányoztak egy országot.

Május 24.

Nem könnyű feladat az éhségtől meggyötör emberekben a lelket tartani, sőt őket további harcra feltüzelni. Ám a modern *Alkibiadesek* ki nem fogynak a lelkesítő plakátokból. Holnap vasárnap van, a nép ráér olvasni, két újabb nagy plakátot ragasztanak hát ki.

Félelmetes megmozdulástokra megtorpant a gyalázatos rabló ereje . . . Csak így további „Proletár-kezet vagy antant-korbácsot!”

Szegény magyar proletár! Tökéletesen beleszuggérélik, hogy ő a világ összes hatalmas államaival szemben meg tudja változtatni a társadalmi rendet. A *proletár-kezet vagy antant-korbácsot* című ötletes plakát a nagy német birodalomnak szól, amely éppen most vajúdik azon, hogy aláírja-e az antant feltételeit. Persze, Kunék szeretnék, ha nem írná alá. A német azonban sokkal is józanabban és reálisabban gondolkodik. Ha már a szél lesodorta a háza tetejét, nem fog csákányt, hogy az egész épületet szétrombolja. A mi munkásaink szétrombolták a házat és annyira benn vannak a rombolásban, hogy most már a szomszédokét akarják kikezdeni. Es még csodálkoznak azon, hogy ezt a szomszéd nem engedi.

A forradalmi törvényszék ma ítélkezik a zalameyei ellenforradalom vezetői felett. Természetesen csupa halál. Az elítéltek között van ifjúkori jó barátom, *Fangler Béla* is. A történelem megvetése, a nemzet örök átka legyen a gyilkosokon.

Május 25.

A proletárurolom mindenre a legmélyebb dekadencia bélyegét nyomta rá. Ez a mi szép, még nemrégiben is a tisztaságtól ragyogó fővárosunk csak úgy büzlik a szeméttől. A lezárt üzletek, a kirakatok és a kávéházak plakátokkal beragasztott tükörablakai, a tönkretett sétaterek, összetört lámpák, a dunaparti korzó barrikádba halmozott székei, piszkos és csőcselékkel zsúfolt villamoskocsik, az utca a csirkefogókülsejü vörösörökkel már külsőleg is egy ázsiai város bizarr benyomását teszik ránk. A színházak, a Dunakorzó, a régi előkelő éttermek és kávéházak söpredékkal vannak tele. Mintha a világ szemetjét itt rakták volna le, amerre fordulsz, amerre nézel: bűz, piszok, csőcselék, csőcselék és csőcselék. Jobban öltözött, úgynevezett úriember mindenütt a legdurvább inzultusoknak van kitéve. A csőcselék, azon a címen, hogy uralmon van, mindenben és mindenki-vel, különösen a nálánál műveltebb emberrel szemben virtusnak tartja a legválogatottabb durvaságokat. Ocsmány megjegyzésekkel illetik a valláskegyelet tárgyait is; a templombamenőket és a nyilvánosan ájtatoskodókat inzultálják; a szent szobrokat és feszületeket vörösre bemázolják. A vörösörök pedig minderre durván röhögnek. Ázsia, a legdurvább Ázsia lett ebből a városból, Augias istállója, penetráns szemétdomb.

Hát hol van az a „tisztító“, az a „nemesítő“, az a „népboldogító“ munka, amit annyiszor nagy hangon, ezer plakáton, még több gyűlésen szónokaik beígértek. Minden csak rombolás, elzüllés, sülyedés, a legteljesebb dekadencia.

Május 26.

Ma jelent meg először hivatalunkban *Porczió* István, aki cipészlegényből avansált az ország első vármegyéje tanügyének élére. Faunszerű, sánta alak, cipészlegényszerű öltözködéssel, szájában rövid angol pipával. Szúrós tekintettel erősen megnézett bennünket és arról panaszkodott, hogy mi még mindig úgy működünk, mintha nem is volna proletárdiktatúra. Kijelentette, hogy kiveszi kezünkől az ügyek •irányítását.

Kiséretében megjelentek az u. n. művelődési megbízottak is. Összesen négy darab. *Tuba*, akinek amilyen szép a szakála, olyan rosszak a versei, *Boróviák*, a vándorló ripacsból lett pedagógus, *Horváth*, a kapaszkodó^ üresfejű, hetyke modorú tanítólipus és *Szállási*, a sunyiképű vörös zsidó, a csoportvezető öccse.

Ezek is irányítani akarnak. Arra már előre kíváncsi vagyok, hogyan fér majd meg ez az öt dudás egy csárdában . . .

Május 27.

Lázasan dolgoznak az ország közintézményeinek gyökeres felforgatásán.

Sietnek, mint akiknek már nincs sok idejük.

Alig kéthónapos uralom után a magyar alkotmányon felépült szervezetnek és hivataloknak nemcsak a belső esszenciája, de még a neve is lomtárba került. Bármily hasznos, bármily jó, bármily nélkülözhetetlen lehetett valamely intézmény, el kellett törölni, mert már a neve is gyűlöletessé vált előttük. A régi intézmények eltörlésével, egész irattarak megsemmisítésével, új intézmények felállításával, az adminisz-

trációnak minden régi bürokráciánál bürokratább módszerével, laikus, analfabéta munkásoknak a hivatalokba való beültetésével annyira felforgattak minden egyes hivatalt, hogy évtizedek munkája sem lesz elég a romhalmaz eltakarítására. *A tekintély elvét*, amelyen minden ország és minden társadalmi intézmény fölépül, lerombolták. Rablás, pénzhamisítás, gyilkosságok hatósági asszisztencia mellett folynak. Nincs jog, nincs törvény, csak egy alkalmi társaság forradalmi törvényszékekkel és statáriális Ítéletekkel dolgozó zsarnoksága és féktelen terrorja. Az ország csődbe jutott, állatállományából és minden élelmiszeréből kifosztva, gyárai állnak, mert a munkás ma szónokol és ítélkezik; ipar, kereskedelem, minden iparilag munka a nulla fokon. A tatárjárás óta ekkora pusztulást nem élt át ez a szerencsétlen ország. Aki ezt majd ismét rendbehozza, joggal fogja *az ország harmadik megalapítója* nevet kiérdemelni. De hol van ő, él-e egyáltalán, vagy csak ezután fog még megszületni?! . . .

Május 28.

Amit mindenki érzett, de amit hivatalosan mindig titkoltak és széfcitgettek, végre nyíltan beismerik. „*Félre kell vernem a harangokat az éhség dolgában. Nem lehet letagadnunk, hogy éhség van.*“ Így Kun Béla. Ugyanaz a Kun Béla, aki egy héttel előbb még fölösleges készletekkel dicsekedett, ma a harangokat veri félre. Ezzel azonban nem lehet élelmiszereket elővarázsolni. Annak csak egy módja van. Az, amiről ők hallani sem akarnak, amitől fáznak, amitől joggal remegnek; *lemondani*. Beismerni, hogy amit tettek, az *a történelem legnagyobb gonosztette mit*. Tudatosan belevinni egy népet a biztos rom-

lásba, éhínségbe, anyagi és erkölcsi teljes lezülésbe-Beismerni, bíráik elé állani és az ítéletet bünbánólag fogadni: *ezt kellene tenni*, ők azonban az utolsó falat kenyérig nem akarnak helyükről elpusztulni. *Qui habet tempus, habet vitam* — gondolják, de feledik, hogy az idő is és az élet is számukra igen rövid már.

Azt beszélik, hogy a *vöröshadsereg* élelmiszerkészlete sem tart tovább tizennégy napnál. Az is csak leszállított adagok mellett- Pedig ha az a csürhe odakünn éhezni fog, rögtön megfordul és akkor itt olyan mézszárlás lesz, amilyent még nem produkált a történelem.

Május 29.

Ezekben a rémesen nehéz időkben a köztisztviselők magatartása minden elismerésre méltó. Beléptek ugyan a szakszervezetekbe, de ez tisztán kenyérbiztosításból történt. Exponálni csak kevesen exponáltak magukat, a túlnyomó nagy többségre a *munkabérek* óriási felemelésének ígérete sincs lelkesítő hatással. A köztisztviselői kar, amely mindenkor a törvények végrehajtója volt, a törvények lerombolásában nem akar résztvenni Jól tudja ezt a hatalom és érezteti is mindenben a köztisztviselők inferioritását a fizikai munkásokkal szemben.

A tanítók azonban elgaloppírozták magukat. Fékevesztett ambíciójuk kielégítése céljából tele torokkal fűjják az *Internacionálét*, ők, akiknek szent hivatása a nemzeti eszmék és ideálok felgerjesztése, ébrentartása, fejlesztése. Falusi tanítókból magas tisztviselői polcokra emelkednek ezen érdemek útján olyanok, akik bizony a néptanító szerény katedrájára sem állták meg helyüket.

Vájjon gondolta volna-e a világosi, a szakolcai és kaszaperpusztatanyai iskolában működő tanítócska még félévvel ezelőtt is, hogy a falusi kis iskolából tanfelügyelői állásba kerül?

Azok előtt azonban, akiket nem szédített meg semmiféle Ígéret, akik még a terrorral szemben is híven kitartottak a magyar tanítótság régi, dicső hagyományai mellett, akik a propagandadíjnak nevezett judáspénzért sem voltak hajlandók apró tanítványaik lelkébe a mérget becsöpögtetni, azok előtt a tanítók előtt nemcsak én emelem meg tisztelettel a kalapomat, hanem majdan a feltámadó nemzet hálájában és elismerésében fogják megelélni jutalmukat.

A tanárok között ugyancsak tömegesen vannak az érvényesülés miatt egész múltjukat, hazájukat is megtagadni kész renegátok, — de leszögezem, hogy ezeknek a tanároknak túlnyomó része — *zsidó*. A közoktatási minisztérium (*népbiztosság*) csakúgy hemzseg tőlük. A diktatúra kitörése után mindjárt az első héten kerek *háromszáz zsidót* csempészték ide be. A népbiztosoktól lefelé majdnem valamennyi csoport- és osztályvezető *zsidó*. Ezek beültették összes pereputtyukat és valóságos zsinagógává tették a minisztérium tisztes épületét. Simaképű, lobogó sörényű bócherek futkároznak az osztályokban és a folyosókon. Rikácsoló hangú zsidólányok foghegyről osztogatják a rendelkezéseket a régi tisztviselőknek.

A polgári és középiskolákban a helyzet ugyanaz. A régi, kipróbált erők, a hazafias szellemű tanárok, főleg az igazgatók *rendelkezési állományba helyezettek* és helyüket a destrukció lovagjai és a kozmopolita zsidók foglalták el.

Én a jövődöt nem tudom másként elképzelni, mint hogy ezeket a megbízhatatlan, sőt egyenesen veszedelmes *tanügyi hiénákat* egyszersmindenkorra ártalmatlanná kell tenni.

A *restitutio in integrum* mellett *punició* is kell. S ha ők mostan nem átalják megtagadni azt, amit egész életükben hirdettek, ha piszkos egyéni érvényesülésük végett esküjüket megtagadva, beálltak a magyar faj hóhérai sorába, akkor őket végleg ki kell operálni a nemzet testéből. Vagy nem voltak kommunisták, dé önérdékből hazudtak és a judáspénzért ennek a népnek lelkét megmételyezni segítettek, és ekkor börtönt érdemelnek, vagy meggyőződéses kommunisták voltak, akkor pedig a legjobb esetben is ebben a hazában nincs helyük és sohasem lehet a népnevelés magasztos ügyénél szerepük.

Erről mi majd annak idején gondoskodni fogunk.

Tehát vannak már élelmezési diktátorok is! Azt mondják, hogy a napokban megkezdik a magánháztartások készleteinek az elrekvirálását.

Május 30.

A *közoktatási népbiztosságban* van egy osztály, az u. n. *propagandacsopj[ot]*, ahol egy sereg ember egyebet sem csinál, mint a kommunista-kormány életelixírjének a feltalálásán gondolkodik. Válogatott éther-injekciókat eszelnek ki, röpiratok és plakátok ezreit adják ki és terjesztik, hogy az elkábított proletariátus mákonyálmát meghosszabbítsák.

Pedig hát a szuggesztiónak a hatása már nem tarthat soká, mert a mindennél hatalmasabb éhség fel fogja rázni az álmodozókat. Tudatára fognak

ébredni, hogy ők tulajdonképen egy hatalomra éhes rablóbanda szerencsétlen, félrevezetett áldozatai.

Ma újabb plakátokon adják tudtul, hogy a *proletárállam győz* és hogy „*sziklaszilárd alapokon áll a proleárdiktatúra ügye*“. Csodálatos dolog! Ezek az emberek vagy maguk bolondok, vagy azt gondolják, hogy kívülük mindenki más együgyű és bolond. Körülöttünk a népek óriásai mint háborgó tenger, és mi, ez a kis sziget a tenger közepében, dacolni akarunk a haragvó hullámokkal. Az egér fegyverkezik az oroszlán ellen, az ökörszem a sas ellen. Szép minden önérzet, de létjogosultsága csak addig van, míg a lehetőségek határain belül mozog. Utópiákért, elérhetetlen fantazmagóriákért s egy hatalomra éhes kompánia uralmának meghosszabbításáért tömegéhséget, gyilkolást és a legteljesebb anarchiát tudatosan előidézni: *gonosz örültség*, amelyre például a Nérók és Caligulák korszakában sem találunk.

Június 2.

A terror izgalmai és a rettenetes éhség annyira deprimálták kedélyemet, hogy pár napig kénytelen voltam pihentetni a tollat.

Ma azonban egy esemény felrázta letargikus idegeimet. *A vasutasok kimondották az általános sztrájkot és ma este hat órakor megálltak az összes vonatok.*

Egy ízben volt már vasutassztrájk Magyarországon. Akkor az erőskezű *Tisza* a militarizmus erejével törte le azt. De vájjon *ma* le lehet-e azt törni katonai erővel? Talán a forradalmi törvényszékkel? Talán terrorral? Mindenesetre ez végzetes lehet és ebből kisarjadhat a szabadulás átkos uralmuktól. Most, csak most egy kis kitartás és talán a

nemzeti Géniusz győzelmének áldásai fakadnak ki a vasutasok hazafias elhatározásából.

Június 4.

Az hírlik, hogy a sztrájkot leszerelték — *ígéretekkel*. Én azonban azt hiszem, hogy inkább *terrorral* és *akasztófával*. Örömünk tehát korainak bizonyult, pedig egy kis kitartás mellett ez a mozgalom kétségen kívül sikerre vezetett volna. De csak türelem; ami késik, nem múlik. Ez így nem maradhat, annyi bizonyos s mennél tovább kínoznak bennünket, annál drágább lesz a tortúra ára.

A vörös lapok ma megint éktelen és dühös szidalmakkal illetik a *szegedi kormányt*. Megállapítom, hogy mennél jobban szidalmazták, annál kedvesebb előttünk ez a kormány. Sőt népszerűbb magyar kormány még tán soha nem volt, mert programja szivünkéből fakad: *visszaállítani a nemzeti ideáljait I*

Óh Szeged! Feléd mint reménycsillagára tekint az itten vörös rabbilincsekben vergődő magyar. A te trikolórod diadalmas bevonulását remegve várják százezrek és százezrek. És mi hisszük is, hogy eljő a nap, amikor a Gellért ormán diadalra szólalnak meg az ágyuk, érctorkukból ünnepelve ennek a sokat szenvedett népnek felszabadulását. Eljő, egész biztosan eljő, kezében a bosszúállás pallosával, mert

*Él még a magyarok Istene,
Jaj annak, ki feltámad ellene I*

Ezek pedig le akarják taszítani a mi Istenünket trónusáról, gyönyörű trikolórunkat hitvány vörös ronggyal cserélték fel és kényszerítettek bennünket, hogy a *Himnusz* fenséges akkordjai helyett ocsmány *Internacionáléjuk* hangjaira emeljük meg kalapunkat.

Amit pedig az ifjúság megrontása körül végeztek, az égre kiált bosszúért.

Él még a magyarok Istene!

Június 6.

Úgy látszik, hogy a sztrájkot, amely, amint később kitűnt, egyáltalán nem volt *általános*, terrorral és erőszakkal tényleg leszerelték. De a kedélyek izgalma azért egyre tart, a bizonytalanság tébolyító s mindenki érzi, hogy itt nem is igen sokára valaminek kell történnie. Hogy a *kékpénzt* a maguk számára megkaparíthassák, érvényteleníteni akarják, de senki sem mutatkozik hajlandónak összegyűjtött jó pénzétől megválni a *szovjet-bankók* kedvéért. A Dunántúlon statárium van. A *statárium nyugodt légkörében* — írják lapjaik — *folyik az átszervezés munkája*. Én nagyon meg vagyok elégedve ezzel a *nyugodt* (? 1) légkörrel. Ez a vihar előtti csend nyugodtsága, a tűzhányó nyugodtsága kitörés előtt.

Az általános sorozás' elrendelve s közben lapjaik nagy hangon írják a francia, olasz és osztrák munkások *nagyarányú* (? 1) mozgalmáról, amelytől az európai proletárforradalom kitörését remélik. Baj van, az bizonyos, hogy ismét annyi oldalról kell a bátorítás, a kitartás hamvadó tüzet élesztgetni.

Bizony baj van, még pedig a legnagyobb baj van magában a munkásságban, amely napról napra józanabbul ítéli meg a helyzetet és itt-ott erősen kikel vezérei ellen. Belecsömörödött már ő is ezekbe a lehetetlen állapotokba, melyekbe a „világ megváltói“ belerántották. Szeme kezd kinyílni és látja, hogy amíg ő éheznek, vezérei dőzsölnek. *Szabadságot* hirdettek? Nos, *a legnagyobb önkény, a cézári tiranizmus uralkodik*. A hadsereg és militarizmus ellen

szavaltak? Mindenkit katonának kényszerítenek és jobban, vadabbul bent vagyunk a háborúban, mint bármikor. Jólétet, boldogságot ígértek ? Dühöng az éhség, nincs ruha, a pénzünk értéktelen rongy, örökös izgalomban és félelemben élünk a terror miatt s mindennek tetejébe még csak a remény sem táplálhat, hogy a helyzet egyhamar javulhatni fog.

Csoda-e, hogy mozgalmak vannak, ha elégedetlenek az emberek s ha torkig van már maga a gyárimunkás is megváltói isteni munkájával ?

Nem kell ide ántántsegítség, sem más külső beavatkozás; — nem adok bele pár hetet, elvégez itt mindent az éhség és a proletariátus maga.

Június 8.

Ma pünkösd van és a proletár-állam *Kassa*, *Korpona* és *Selmecbánya* birtokbavételét *ünnepli*. Még tegnap este zeneszó mellett kivonultatták a szervezet bilincseibe vert munkásságot az utcára. A népbiztosok s a dicsőséges (!) fővezér izgató, szónoklatokban zengték a proletariátus dicsőségét. És hogy a nap annál felejthetlenebb legyen, minden proletár kapott *20 deka fehérlisztet* és minden iskolásgyerek egy *sóskiflit*. Ez a proletariátus győzelmi lakomája.

A zárórát is meghosszabbították ez alkalomra éjfélig, azonban jellemző, hogy tíz órakor már minden kávéház bezárt, az utcán pedig egy lélek sem mutatkozik.

Az éhség pedig egyre fenyegetőbb méreteket ölt. Még erre a nagy ünnepnapra sem tudtak húst szerezni és pl. a parlamenti tisztviselőkonyhán a pünkösd ebéd: éktelenül savanyú konzervparadicsomleves, berántatlan bab és valami ehetetlen, tésztának

nevezett sült massza. (Pedig ezt a konyhát nagyon irigylik a tisztviselőktől!) De azért *Kun Béla* az örület paroxizmusával ordítja a tömegnek: *Kitartani, kitar-tani, kitartani!* Meddig? *Míg a világforgóadalom segít-ségünkre nem siet.* Szóval az *éhhálálig*, mert az általuk hön óhajtott, epedve várt világforgóadalom csak nem akar sietni. Sőt alszik, még pedig olyan mélyen, hogy minden ordításukra sem akar felébredni és segítségükre megindulni. *Kitartani* tehát a világforgóadalomig annyit jelent, hogy haljatok éhen, pusztuljatok el, de mi mégis uralmon akarunk mai^dni.

Szegény Felvidék!! Én elhiszem, hogy az első percekben örömujjongással fogadta a csehek uralma alól felszabadító magyar csapatokat. Mert utóvégre ezek félrevezetett vak eszközök, de lényegében magyarok. Holnap azonban arra fog ébredni, hogy míg a csehek csak politikai szabadságát és nemzeti érzelmeit nyomták el, addig a felszabadító proletárdiktatúra lakóinak *egyéni* szabadságát is elveszi; boltjaikat bezáratja, házaikat elkommunizálja és őket is éhhálálra kárhoztatja. Eddig legalább dacos fővel egymás között büszkén vallhatták magukat magyaroknak; hazafias keserveiket elsírhatták, nemzeti imádságunkat elimádkozhatták. Ezentúl ezt sem tehetik majd a golyó és fegyház veszedelme nélkül.

Szegény Felvidék!

Június 9.

A nap szenzációja: *Clémenceau* távirati parancsa, hogy az ellenségeskedések a cseh-szlovákok ellen azonnal beszüntetendők. Egyben célzás történik arra is, hogy az ántánt át óhajtja nyújtani a békekonferencia határozatait szegény hazánk megcsonkításáról.

Persze *Kun Béla* kap a jegyzék után, mint a vízbefuló a szalmaszál után. Már-már *Versaillesben* érzi magát, amint tárgyal a nagy, komoly politikusokkal és szinte előre látom, hogy lapjaik is mennyire ki fogják színezni és egyértelműen arra magyarázni ezt az eseményt, mintha az ántánt elismerni szándékoznék a kommunista kormányt. Siet is méteres táviratot feladni *Párisba* és *siet lemondani* az ország területi integritásáról.

Hát hiszen azt tudtuk, hogy az egész országot szívesen odaadnák, csak Budapesten és környékén ismerje el az ántánt az ő uralmukat.

Az elismertetés reményében azonban csalódní fognak. Az ántánt látja a nagy mohóságot, amellyel az első biztató jel után kaptak és ebből megállapítja határtalan gyengeségüket. Azonban egyelőre boldogok, hogy észrevették őket.

Annyi bizonyos, hogy a „*hadiséját*“ azonnal be kell szüntetniök, mert különben jönnek a beígért *legerélyesebb rendszabályok*.

De hát ezentúl mivel fogják etetni az éhes népet, ha most elveszik tőle az egyedüli eddigi táplálékát is: a *hadidicsőséget*.

Június 12.

A várakozás feszült óráit éljük. Vájjon mit tesz az ántánt, meddig tűri, hogy az orrára fricskázzon az elalélt magyar nemzet nyakára telepedett desperádó társaság ?

ők azt gondolják, hogy itt most tárgyalások és alkudozások fognak megindulni, közben pedig majd csak múlik az idő.

Soroznak és a látszat az, hogy ezek képesek lesznek a vágóhídra vinni a nemzet fiainak száz-

ezreit gyűlöletes és átkos uralmuk meghosszabbításáért.

Közben pedig vidáman folyik a nemzeti és magyar érzés üldözése.

A pestmegyei munkástanács mai ülésén azt is kifogásolták, hogy az u. n. művelődési osztályban levő régi tanfelügyelőségi tisztviselők erős magyar érzésűek, sőt egyesek még magyar ruhában is mernek járni.

Idáig jutottunk.

Legközelebb majd elrendelik a kötelező *kaftán-hordást* és melléje a vörös jakobinus-sapkát. (A szocializált kalapüzemekben máris kizárólag csak *szovjetsapkát* gyártanak.) Sőt a magyar nyelvet is eltörlik, mert annyi bizonyos, hogy ez a proletár-állam semmi más, mint burkolt, sőt most már nem is olyan nagyon burkolt *Zsidóország*. Héberbetűs plakátok vannak az utcán és már *zsidó színház is van*, ahol *Mózes* ékes nyelvén zengik a kultúrát — *Árpád országában*.

Itt a magyar ma már még csak nem is *megettűrt*, de nyíltan *üldözött*. A magyar érzés, a hazaszeregetet, az általuk gyűlölt *nacionalizmus* olyan bűnök, amelyekért golyó és börtön jár.

* *Junius 13.*

Sohasem kívántam vagyont és gazdagságot, de ma irigyelem azoknak a sorsát, akik rendelkezve a kellő anyagi eszközökkel, elmenekülhettek a vörös gyeheña kínjai elől.

Szinte csodálatos, hogy akkora erővel ülhessen az egyének nyakára a zsarnokság, hogy még leg-
elemibb természetadta emberi jogaitól is megfoszthassa. Arra még példát nem produkált a világtörténelem, hogy békés polgárok egymást meg ne láto-

gathassék, három jó barát együtt ne sétálhasson, ne szórakozhassék nyári időben este 8 óraker, tehát világos nappal kénytelen legyen aludni menni vagy szobájába zárkózni és ha a kabátja gombja leszakad, ne kapjon cémát és tút a felvarrásra — hatósági engedély nélkül.

Órültség, hogy egypár száz emberből álló csirkefogó-banda rákényszeríthesse akaratát milliókra, egy ezeréves alkotmányt lerombolhasson, a hazafias érzést hatóságilag üldözze, bíróságait a fegyházból kibocsátott akasztófa-virágokból szervezze meg és minden isteni és emberi morállal ellenkező tolvajelveit börtön és akasztófa terhe alatt oktrojálja.

A legnagyobb órültség azonban az, hogy mi ezeket már hónapok óta túrjuk, holott, ha nincs is fegyverünk, vagyunk annyian, hogy összeállva botokkal is agyonverhessük őket.

De csitt! Erről hallgassunk, hiszen készül már valami. Erről beszél mindenki, ennek a vágya tükröződik vissza ezrek és ezrek arcáról: *az ellenforradalom közeleg*. Mennél jobban suhogtatják feletünk a korbácsot, annál inkább meggyorsítják a megváltás órájának mutatóját.

De addig is ki bírja itt ki idegekkel, türelemmel?! . . .

Június 14.

A rémuralom szörnyű napjai meg vannak számolva. Garázdálkodásaik nemsokára véget érnek mór.

Böhm és *Kun* ma a *tanácsok országos kongresszusának* nevezett gyülekezetben megfűjták a vészriadót. Titkolni többé már nem lehet, hogy az antant türelmének kelyhe csordulásig megtelt és érvényt készül szerezni a *Clémenceau* táviratában foglalt

fenyegetésnek. „A közeli napokban, míg Önök tanácskoznak, nagy események lesznek“ — jelenti be Böhm és Kun Béla beismeri, hogy ezúttal az ánlánt komoly készülődéséről van szó. A nagy hősöknek összeütődnek térdeik a remegéstől, odabújnak az általuk felizgatott, egész világ előtt kompromittált, éhségtől és nélkülözésektől összekínzott proletariátus háta mögé. „Minden proletár fegyvert fog fogni, vérbefojtjuk a proletárság ellenségeit, a kapitalizmus feltámasztott.“ Az tényleg egészen bizonyos, hogy képesek lesznek az egész nemzetet kiirtani, csak hogy kitolhassák az ő büntetésük idejét. Érzik, sőt tudják már, hogy a játszmat, mely a fejükbe ment, elvesztették: prolongálni szeretnék hát a tét kiegyenlítését.

Jó urak! A proletariátus tisztában van önökkel, ismeri önöket, megcsömörlött háromhónapi garázdálkodásuktól; békét akar, nyugalmat akar és nem fogja önökért vérét és életét áldozni senki. Önök elvesztek, önöket elveszítették saját rettenetes bűneik.

Ami még hátra van, az a kialudni készülő gyertya lángjának utolsó fellobbanása: *az agónia*.

Június 17.

Különös, hogy ez az uralom, mely a legnagyobb zsarnoksággal ül a nemzet nyakán, egyáltalán nem tud nagyobb tehetségű embereket produkálni. A népbiztosoktól le az utolsó politikai megbízottig csupa poltron, tehetségtelen tucatember. Mint mikor nagy zápor után a csatorna vize kiönt és elsősorban a piszkot és szemetet sodorja elő: így kerültek felszínre ezek a jelentéktelen emberek, akiknek azonban az arroganciájuk és hatalmi gögjük minden tettükön, egész viselkedésükön jellegzetesen kidomborodik. A régi tisztviselői gárda, a

tehetséges, munkás és képzett tisztviselői kar megvetéssel fordul el ezektől a politikai kapaszkodóktól, akik nevetséges hiúsággal játszik a hivatali főnököt és piramidális butasággal adminisztrálják a közügyeket. Soha a bürokratizmus akkora orgiákat még nem ült, mint ma; soha annyi panasz, oly rendetlenség, oly nagy fejetlenség hivatalban nem volt, mint ma. Pedig minden hivatalnak nem egy, hanem tíz főnöke is van és ez okozza, hogy nincs, nem lehet egyöntetű irányítás, sem egységes vezetés.

A testi munkásságnak a szellemi fölé való helyezése pedig egyenesen abszurd állapotokat teremtet. Iparossegédek, gyárimunkások ma adminisztrális vezető hivatalnokok. A *pestmegyei művelődési osztály* (tanfelügyelőség és tank. főigazgatóság) főnöke pl. egy volt *suszerlegény*. Ez irányítja és dirigálja az ország első vármegyéjének kulturális ügyeit! Meg is látszik minden intézkedésében a *csizmadia-szakértelem*.

Mit is mondott Horatius? *Ne sutor ultra crepidam!* Pedig ez a mondás amilyen igaz volt 2000 évvel ezelőtt, ép olyan igaz ma is, mert a mai csizmadia sem ért többet a közügyekhez Horatius suior-jánál.

A kormányzati rendszer és vezetés butaságát jellemzi, hogy *hajdúkat alkalmazott harangöntőknek!*

Június 19.

Clémenceau második jegyzékére csakúgy duzzadnak a büszkeségtől; íme, az ántánt szóbaállt velük és már elismertetésről ábrándoznak! Pedig ez a szóbaállás nagyon hasonlít ahhoz, amikor az ember a szobában alkalmatlankodó kutyára rárivall, hogy *mars ki, mert különben a korbácshoz nyúlok.*

Kun Béla alázatosan görnyedő válasza a nemzetet porig alázza; mindent odaadunk, mindent elvehettek, csak hagyjátok meg a mi hatalmunkat. *Ma nem állunk a területi integritás alapján* s bármely percben bármire készek vagyunk a béke érdekében. De attól nagyon óvakodnak, hogy azt az egyetlen szót valahogyan ki ne ejtsék a szójukon, hogy még *lemondani is* készek vagyunk, átadni a hatalmat mérsékeltebb irányzatnak.

Pedig ez az egy szó többet használna a szerencsétlen országnak *Kun Béla* méteres jegyzék-fecsegésénél. Ha ők elkotródnának még most, az utolsó pillanatban, szépen maguktól, mint ahogyan elkotródnék minden kormány, amely az ország szerkerét ekkora feneketlen kátyúba vezette; talán még sikerülne kedvezőbb, feltételeket kapnunk, a végleges megsemmisülés előtt talán még kínálkoznék mód szerencsétlen hazánk és népünk megmentésére. Az azonban csak természetes, hogy a bolsevizmust az óntánt minél kisebb határok közé szorítani igyekszik.

De ő tőlük, a hazátlanoktól, a nemzetköziektől ne várja senki, hogy feláldozzák a véren, könnyön bitorolt hatalmat. Mert óh, olyan jó autózni, mikor más legjobb esetben is a villamoson lóg; olyan felséges pezsgőzni, naponta többször finom eledellekkel jóllakni, amikor a többiek mind szomjaznak és az éhségtől dülöngenek jobbra-balra! Lemondani mindezekről? Nem, nem, soha! Ők továbbra is uralkodni fognak *Lenin* üzenete szerint *az utolsó szál emberig, az utolsó harapás kenyérig*. És aki az ő jogukat az autóhoz, a pezsgőhöz, a dús lakomához kétségbe meri vonni vagy maga is ilyet kívánni mer: *azzal börtönbe és akasztófára, mert az ellenforradalmár és ellensége a Tanácsköztársaságnak!*...

Június 24.

Ellenforradalom!

Ma felrepült a monitorok árbocára a trikolór, a ludovicisták elfoglalták a telefonközpontot: *megkezdődött a leszámolás a hatalom zsarnoki bitorlói-val*. Ágyúk bömbölése, gépfegyverek kattogása, puskák ropogósa kíséri zenével a szabadság hőseinek akcióját. A vörös horda puskatussal verte be a házakba a közönséget. Az utca sötét és néptelen, egy-egy *állj! ki vagy?* kiáltás és a gépfegyverek kattogása hangzik be elsötétített kis szobámba. Az u. n. *házbizalmi* tanácskozáásra hívta össze a ház lakóit. A házbizalmi gyáva zsidó, mert azzal kezdte előadását, hogy tulajdonképpen a forradalmi kormányzótanács tiltó rendelete értelmében nem is lenne szabad összegyűlnünk, de a bizonytalan helyzet megköveteli, hogy a lakók szervezkedjenek, nehogy a bekövetkező események készületlenül találják őket. Elhatározták, hogy a kaput kinyitni nem szabad, a lakók felváltva óránként inspekciót tartanak a sötét kapualjban s az első gyanús jelre fellármázzák a ház lakóit. Nem tudom, a házbizalmi a vörösök, vagy az ellenforradalmárok érdekében tartja-e szükségesnek ezeket az intézkedéseket, az azonban bizonyos, hogy a ház teljesen *ellenforradalmár*.

Egész éjszaka kétség és remény között hallgatom a fegyverek muzsikáját. Hajnal felé elcsendesül minden, csak az őrjáratok lépteinek ritmikus kopogása hallatszik fel. Abban az édes reményben térek nyugovóra, hogy vége a vörös zsarnokságnak, bár a lenn uralkodó halotti csend igen gyanús. Reggel az *Internacionále* förtelmes dallama ébreszt fel.

Irgalom Istene! Mi fog most következni?!

Június 25.

Az utcán szokatlan élénkség uralkodik. Sietek ki. Egyes útvonalak el vannak zárva a forgalom elől. Nagynehezen eljutok a hivatalomba. Az Egyetem-téren látom, amint katonai quadrille-ban kísérik az ellenforradalom elfogott résztvevőit. Tisztek, civilek felemelt fővel, büszkén haladnak a sorban. Arcukra kiül a dac és az a szent meggyőződés, hogy az ügy, amelynek ők most vértanúi lesznek, előbb-utóbb győzedelmeskedni fog.

Már a mai vörös lapok nagy diadallal hirdetik, hogy az *ellenforradalmat letörték*, a vezetőket kivégezték, bebörtönözték, a monitorokat pedig üldözik. *Haubrich* parancsára a kapukat este nyolc órakor be kell zárni és azon időn túl az utcán senkinek sem szabad tartózkodni.

A monitorok elvonultak délfelé — írják. De hogy visszajönnek, az bizonyos. A trikolór, amelyet árbocukon büszkén lenget a szél, egy nemzet vágyót, megcsúfolt érzéseit, gúzsbakötött gondolatait jelképezi. Es ezt a trikolórt akarják ők üldözni? . . . A hazafias érzést nem fogják a magyar szívekből kilépni, ha a terror nyomán patakként fog is folyni a vér s ha a hazafiak holttetemeiből az égig érő hekatombákat emelnek is.

Ami ma itt történik, az örök szégyene lesz az országnak. A külföld meg fogja vetni, le fogja nézni a magyart, hogy a hazátlan zsidó zsarnokok rabigáját ennyi ideig képes volt elviselni. A *nemzeti-színű zászlót és a hazát szegeznek szembe a vörös Budapesttel* — írják gúnyosan a plakátokon. *Hát igenis*. Mi a hazát és a nemzetiszínű zászlót szegezzük ellenük, mert ez a haza, ez a zászló a mi

szentségünk s meri nekünk van hazánk, akarjuk, hogy legyen hazánk, legyen nemzeti zászlónk s nem tűrhetjük, hogy a *hazátlanok* mindnyájunkat *bitan-gokká* tegyenek s a *zsidó csillag és vörös rongy* előtt térdre kényszerítsenek. Igenis, mi szembe szegezzük magyarságunkat az ő hazátlanságukkal és győzni fogunk, mert győznünk kell. A proletár-zsidó állam fájába már beette magát a szú, amely lassan, de annál biztosabban végez vele. Hiába hessegeti el a terror a fejszéseket, akik a beteg fát ki akarják vágni.

Június 27.

Türelem, magyarok!

A borzalmak és iszonyatok rettenetes sorozata megfagyasztja az ember szívében a vért. Ifjak és férfiak, akiknek egyéb bűnük nincs, mint hogy *magyarok*, csapatszámra kerülnek a bitóra s hogy még nagyobb legyen ennek a szegény nemzetnek a meggyalázása, itt a fővárosban fényes nappal lámpavasakra akarják felhúzni a gaz hóhérok a magyarság bátorszívű hőseit. Körülöttük a korbácsolni való pesti kozmopolita tömeg érzéketlenül bámul, mintha csak valami cirkuszt előadásról volna szó. A *Batthyány-palola*, az *Országház-tér*, a *Népszínház* előtti tér újabb Golgotáivá lettek a magyarnak, ahova a késő utódok, egy tisztultabb, egy nemesebb korszak eljövendő ivadékai áhítattal fognak majd elzarándokolni.

De nemcsak itt *Budapesten*, de szerte az egész országban, ameddig uralmuk tart, tombolnak a minden kornak *Karaffáit és Bástáit* megszegyenítő, irtózatos kivégzések.

A külföld maga is elborzad és az ántánt itt

időző képviselője, *Romanelli*, megbotránkozva emeli fel szavát, amelyre *Kun Béla* csak egy zsidótól kitelhető pökhendiséggel és szemérmetlen cinizmussal felel. Ők nem félnek. Az ántánt eddigi türelme és késedelmessége elbizakodottá tette őket. Mi azonban tudjuk, hogy az isteni és emberi bosszú közel van s mennél tovább váratott magára, annál rettentesebb erővel fogja darabokra tépni a nemzetközi zsidó bestiákat.

Június 29.

A június 24-i harcokban elesett vörös katonák temetése ötletéből ma a mindenre kész, a vak engedelmességre szervezett csürhét kihajtották az utcára, hogy tömegeivel tüntessen a diktatúra mellett. Nekik minden alkalom, minden incidens csak arra való, hogy tüntetessenek maguk mellett. Főleg szükség van erre most, amikor az ántánt leintette a további kivégzéseket, amikor *egyénenkint* tette felelőssé a zsarnokokat a további vérontásokért. Kell hót ismét valami manifesztáció, valami tömegtüntetés, hogy ezzel megingathatatlan hatalmukat mutathassák az ántánt itteni képviselőjének. A minden kritérium hiányában levő, félművelt csöcselék tényleg még ma is vakon követi parancsaikat és sajnos, ebben a két és fél milliónyi városban ez a csöcselék számbelileg is domináló. Ebben bíznak, ez a reményük fazeka.

Hát csak bízzanak, csak reménykedjenek I

A német béke aláírva; *a nemetek egy óra alatt véget vetettek a hamburgi kommunista puccsnak*. A szomszéd országok munkássága nem óhajt fantasztikus kalandokba bocsátkozni. Hát mit gondolnak, túrni fogják az egyesült hatalmak, hogy ebből a kis köpöcsészből örökösen nyugtalanítsák, izgassák,

pénzen kitartott emberek forrongásra biztatgassák az ő országaik munkásságát? Elképzelhető-e, hogy a jó gazda megengedje, hogy frissen learatott keresztjei közvetlen közelében csintalan gyerekek tüzet rakjanak? Bizony korbáccsal veri őket széjjel!

Tehát logikai pontossággal jön a vég. Ezt ők tudják is, de sokkal is inkább megrészegedtek a véres hatalomtól, mintsem önként távoznának. Céljuk a pusztítás, a rombolás: *bosszúállás* a polgári társadalmon. Azt akarják, hogy a restitúció kormánya itt csak pusztaságot, kétségbeesett népet, egy mindenéből kifosztott, erkölcsileg és lelkileg megmetyelgett országot találjon s a helyreállítás munkájában tanács-talanul álljon, mint egykor *Marius Carthago* romjain.

Június 30.

A vörös terror rettenetesen dolgozik. A megfélemlítés nem ismer határt. Izgató szónoklataik és újságcikkeik, förtelmes plakátjaik ugyanegy célt: *mások terrorizálását szolgálják*. A rettenetes éhség mellett a léleknek ez a meggyötrése már-már elviselhetetlen. *Te! Sötétben bujkáló, rémhíreket terjesztő ellenforradalmár, reszkess!! A bujkálónak pusztulnia kell!* Ilyen és hasonló feliratú terrorisztikusan illusztrált plakátjaik még az erős és egészséges férfi idegeit is megviselik, a gyengébb idegzetűek, nők és gyermekek szeméről még az álmod is elkergetik. Úgy érezzük magunkat, mintha valaki állandóan töltött revolvvert nyomna homlokunkhoz, vagy mint ahogyan érezhette magát az elfogott utas *Rinaldo Rinaldini* rablóvezér banditái között. És mindez azért a hiábavaló törekvésért, hogy magyar szívünket kitépjék és helyébe *Marx* és *Bucharin*

őrült tanait börtönnel és akasztófával is belekény-szerítsék.

A mai napon megkezdték a visszavonulást is, illetőleg a *Felvidék* kiürítését. Kérdés azonban, hogy egyidejűleg a *románok* is visszavonulnak-e? Nem láthatunk tisztán, mert minden hírük tendenciózus, elferdített, legtöbbször hazug. Nem tudunk semmit. Olyanok lettünk mindenben, mint az állatok. Ez a vad bolsevik cenzúra okozza, hogy igen sok ellen-örizhetetlen hirvan forgalomban. Hejhl pedig mennyire szidták ők az egész háború folyama alatt a cenzúrát! Mint ahogyan szidták az ácsorgást, a drágaságot, mindent... Pedig mindent, amit szidtak *akkor*, ma az ő uralmuk alatt intézménnyé fejlődött.

A *kékpénzt* rendeletileg bevonták, de csodálatosképen senki sem fizeti be nekik, mert mindenki látja a vörös lólábat és senki sem hajlandó elhinni, hogy az *Osztrák-Magyar Bank* régi pénzei, amelyek az egész volt monarchiában ma is egyedüli jó és a külföld előtt is egyedül elismert fizetgsi eszközök, az *ő rendeleteikre* máról holnapra értéküket veszít-sék. És ha ezek olyan nagyon rossz, értéktelen pénz-ek, miért kell a békés járókelőket terroristákkal megrohantatni az utcán és *rossz kékpénzüket* el-szedetni?

Július 6.

A szegedi kormány odaát élénk tevékenységet fejt ki, ami a kommunista lapok káromkodó cikkei-ből és kétségbeesett siránkozásából megállapítható.

Bethlen István gróf, Andrássy Gyula gróf nyilatkozatai, *Horthy* hadügyminiszternek a vörös kato-nákhoz intézett és repülők által ledobott *szózata* kiáltó jelei a munkának, amely odaát folyik. Nagyon helyesen állapítja meg *Andrássy*, hogy itt *egy törpe*

kisebbség fegyveres terrorral tartja fenn a zsarnokságot, amelyet le fogunk törni.

A kommunista lapok már napok óta nem hoznak hivatalos jelentéseket. Hírek vannak forgalomban, hogy a támadás már meg is kezdődött. Nekünk jó jel, hogy nincs hivatalos jelentés, mert úgy látszik, hogy ami most történik, az nem kedvez a vörösöknek. A maszlagolás, az európai proletárforradalommal való biztatgatás és a vad terror azonban változatlan erővel dühöngenek.

Mindamellettt a ludovicistákat nem merték elítélni. *Nevelőintézetbe adják őket.* (I) Tehát mégis csak félnek az ántánttól. Féltik a nyomorult bőrüket, noha azt hirdetik a munkásnépnek, hogy az ántánt képtelen a fegyveres beavatkozásra. *Könnyedén felvehettük volna a harcot az ántánt seregeivel szemben,* — jelenti ki vakmerő szemtelenséggel *Kun Béla* — *de nem óhajtottunk felesleges vérontásokat.* Az ilyen és ehhez hasonló örült maszlagok után kapdos a buta csócselék, *Kun Béla* pedig beleröhög a markába, hogy csimborasszói hazugságok révén még mindig fenn tudja tartani a hitet a munkásság egy elbolondított részében, hogy itt ez a zsarnokrendszer örökké eltarthat. Gondolja, ha mér úgylis jön az akasztófa, jöjjön minél későbbi

Hát bizony jön és még elég korán fog jönni ahhoz, hogy a munkásságnak agyában világosságyújtson, a kommunisták gyalázatos rémuralmát örökre eltemesse és intő például szolgáljon a külföld munkásainak is.

Július 7.

A szegedi magyar kormány két kardinális programpontja: a demokrácia legteljesebb kiépí-

lése és a *bolsevizmus tökéletes kiirtása*. (Gr. Bethlen nyilatkozata.)

Én ezt az utóbbit tartom a mindenekelőtt való legfontosabb feladatnak, mert különben nemzeti államunk és magyar voltunk fölé egész bátran rágördíthetjük a kriptakövet. Ebben a kérdésben az eljövendő kormányt nem szabad, hogy a régi magyar lovagiasság, az elnézés, a kegyelem és a gyenge szív vezesse. Irgalmatlanul keresztül kell gázolni nemcsak azokon, akik ennek a rettenetes bandita-uralomnak vezérei voltak, de le kell tiporni mindazokat, akik a zsarnokságot piszkos egyéni ambíciójuk kielégítése végett szolgálataik önkéntes ajánlásával, pozíciók elfoglalásával megerősíteni, a rémuralmat meghosszabbítani, a mételyt terjesztetni, a nép és ifjúság lelkét megmérgezni segítettek. Irgalmatlan inkvizíciót kell tartani, ezeket a piszkos alakokat állásukból *stante pede* elcsapni, súlyosabb esetekben bebörtönözni, esetleg ki is végeztetni. Egy barátom ma azt az ötletet vetette fel, hogy ezeknek a homlokára tüzes vassal bélyeget kellene sütni. Mindenesetre megérdemelnék!

Annyi bizonyos, hogy a bolsevizmus mételjét csak akkor lehet *gyökeresen* kiirtani, ha a kormány azonnal feloszlat minden szakszervezetet, a szocialista lapokat és minden intézményüket betiltja, a munkásság felét vidéki földmunkára kényszeríti és a jövőben a munkásságnak nemzetközi szervezetekben való tömörülését radikális eszközökkel megakadályozza.

A tisztviselői karban is nagytakarítást kell végezni. Sajnos, itt is vannak, akik anyagi haszonért, érvényesülésért a bolsevista intézmények élére felkínálkoztak, tisztviselőtársaikat, kik a mindennapi

kenyér miatt kénytelenek voltak ez alatt az ocsmány uralom alatt szolgálni, denunciálták, terrorizálták, a zsarnokságnak kiszolgáltatták. Ezekre mi, minden státus külön-külön, névszerint is fel fogjuk majd hívni az eljövendő nemzeti kormány figyelmét. Ha ez a kormány azt akarja, hogy a rettenetes rombolás helyét az újjáépítés, a szenny és piszok helyét a becsületes munka foglalja el, akkor ezeket a parazitákat ki kell operálnia a tisztviselői kar testéből. Ha ezer és ezer tisztviselő, akit rendelkezési állapotba helyeztek, ha ezer és ezer, akit a paraziták kedvéért mellőztek, a sárgaföldig lealáztak csak azért, mert tudták róluk, hogy *hazafias érzelműek*; ha nem akarták kartársaik közös sorsát viselni, hanem nekik *vezetői, megbízotti* és egyéb kommunista állások kellettek, azokért kunyoráltak, szaladgáltak és kommunista voltukat nemcsak állandóan és émelyítően hangoztatták, de arról még *bizonyítványokat* is állítottak ki s hogy maguk iránt bizalmat gerjessenek: tisztviselőtársaikat denunciálták, hát akkor ezek csakugyan megérdemlik sorsukat és nem lehetnek tagjai a nemzet jövőjét megalapozó, a restitúció munkáját végző tisztviselői karnak.

Pedig előre is látom, hogy ezek az alakok akkor majd köpönyeget fognak fordítani és minden erővel igyekezni fognak magukat kimosni. Amilyen nagy vörösök és forradalmárok ma, olyan nagy fehéreknek és ellenforradalmároknak fognak mutatkozni. Mi azonban majd lerántjuk róluk az álarcot és gondunk lesz rá, hogy ne csak hivatalukból, de a becsületes emberek közül is kiakolbólíttassanak.

Katasztert fogunk készíteni róluk. Sőt máris nyilvántartjuk őket. Meg fogjuk bélyegezni, mint hazájuk, nemzetük árulóit, tisztviselői, tanítói eskü-

juk megszegőit. Mert akik most a nemzetköziségre esküdtek fel s akik a nemzetköziek bandita-uralmáért exponálták magukat: azok ne kívánjanak a jövőben magyar kenyeret enni, azokat csak tartsa el az Internationale.

Július 8.

Én Istenem! Meddig tart még ez a keserű pohár? . . . ,

Újabb halálos ítéletek, újabb bebörtönözések. Szemtelenségük az egész vonalon kitarthatatlan. Talán épen azért, mert már érzik a közelgő véget, mint a legyek ősszel, ők is még utoljára tombolni, gyilkolni akarnak, örült dühük okádja mérget minden ellen, ami előttünk szent, nemes és tiszteletreméltó.

A munkások a gyárakban a mai napon fegyveres készenlétben vannak. Éreznek talán valamit?

Tudtommal pedig nem készül most semmi, de a lelkiismeretük kezd már nyugtalankodni, a bűntudat üldözi őket s csakis a fegyverek oltalmában érzik magukat biztonságban. Oh, pedig mennyire nem tudja a lelkiismeret a fegyver megnyugtatni, például a világ összes zsarnokainak élettörténete és a gonosztevők állandó halálfélelme, akik nem tudnak szabadulni még a legnagyobb testi biztonságban sem az önvád és bűnös öntudat marcangoló érzésétől. Hiába biztattatják magukat megfizetett lapjaik ocsmány cikkeivel, hiába könyörögnek csaknem térdenállva a külföld munkásainak segítségért: hazudozhatnak, káromkodhatnak, szitkozódhatnak, avagy az akasztófahumor és gúny céltábláivá tehetik a megtorlás eljövendő hadseregét: *inaik megtorpadnak, bűnös testük összeremeg*, mert látják, mert tudják, mert érzik, hogy visszatarthatatlan következetes-

séggel jó a megtorlás, a bosszú, a bűnhődés: a *nyomorait és gyalázatos vég.* Ezt tudják és nincs nappaluk, érzik és nincs éjjeli nyugalmuk, rémeket látnak fényes nappal: az ártatlanul akasztófára hurcolt magyarok rémes árnyai, a börtönben sínylődők átkai, az özvegyek és árvák jajkiáltásai nem hagyják őket pihenni a *Hungária* selyemágyaiban sem. Mulathatnak, dőzsölhetnek, pezsgőzhetnek és autózhatnak, a rémes árnyak kísérik őket: *post equitem sedet atra cura.*

Július 9.

Az idegek már nehezen állják ezt a nehéz próbát. Napról napra tanácskozunk a teendőkről, terveket szövünk, mikép tudnók a bukást siettetni. Ma N. E. százados azt a tervet közölte, hogy egyenkint szökjünk át a demarkációs vonalon és menjünk *Szegedre*, hogy olt *Horthy* seregét szaporítsuk. B. E. barátom is lelkesedéssel fogadja a tervet, én azonban ezt már fölöslegesnek tartom, mert úgy érzem, hogy a bukás küszöbön áll. A munkásság elégedetlensége, az ántánt magatartása, örült kapkodásuk és kétségbeesett; erőfeszítéseik a közelgő vihar előszelei.

Egyébként ma Porció „*elvtárs*“ kijelentette, hogy nem tűri a *kongregációs ellenforradalmárokat*, már t. i. *Sághyt*, engem és még néhány barátomat. A műv. megbízottak védelmükbe fogadtak bennünket. Köszönjük a szives jóindulatot, de nem kérünk belőle. *Ebből a hivatali működésből* elég volt. Mindnyájan el vagyunk szánva a legrosszabbra, de lelkünket kitépni nem hagyjuk, a vörös bálvány szolgálatába nem állunk, akárhogy fenyegeessen is bennünket a szánta faun (*Porció*) jó barátjával: *Pogánynyal.*

Julius 10.

Az újságírók előtt, akik mindenkor a közvélemény érzéseit képviselték, le kell emelnünk a kalapot. Nyílt színvallásra kényszerítették a sajtószabadság kérdésében a kommunista kormányt s midőn kitűnt, hogy itt többé szabad véleménynyilvánításról szó sem lehet s a régi polgári lapokat visszaállítani nem hajlandók — *felrobbant a szakszervezet*, amelybe az első napokban a terror belekényszerítelte őket.

Az újságírókat vidékre akarták kitelepíteni *analfabéták tanítására*. Tudjuk, hogy ez a mi viszonyaink között egyenlő lett volna azzal, mintha kapálni küldték volna őket. Az újságírók azonban jól tudják azt, hogy nekik készenlétben kell állniok, nekik nem szabad magukat kompromitálniok és megfélemlíteni hagyniok. Nekik hűen kell megőrizni azokat a hagyományokat, amelyek a magyar újságírodalmat az egész világ előtt tiszteltté, megbecsültté és elismertté tették. Az újságírók igenis fognak oktatni analfabétákat, de nem künn a falun, hanem itt a centrumban. Gondjuk lesz rá, módját fogják ejteni annak, hogy a szegény félrevezetett *politikai analfabétákat* alaposan kioktassák, de szabad véleménynyilvánítási jogukról lemondani és *Susek elvtárs* recipéje szerint kommunista agitátoroknak felcsapni nem fognak. A magyar sajtót a Kun-kormány elvesztette, még mielőtt megnyerte volna.

A tisztviselőket esküre kényszerítik a bolsevizmusra. Azonban ez az eskü, még ha valaki leteszi is, se Isten, se ember előtt nem lehet kötelező. Aki kényszerítve elkövet valami becstelenséget, még nem becstelen, de aki elkövetni kényszerítette, feltétlenül az.

Ez az újabb stikli már nem menti meg őket de aljasságukat még szembetünőbbé teszi.

Egyébiránt csak tűrni, türelemmel várni. A bábeli torony is akkor dőlt össze, amikor az építői már az égben képzelték magukat. *Vidimus etiam alios, ventos!*

Július 14.

A burzsoák *általános munka- és védkötelezettségét* kimondották. Kimondották nem azért, hogy a burzsoáknak megfelelő munkát adjanak, hanem hogy ezen rendelet alapján a nekik nem tetsző polgárokat lealacsonyító munkára foghassák rá. Pöcegödörtisztítói vagy utcaseprői állásokra ezentúl nem lesz pályázó, mert az összes utcaseprők a forradalmi törvényszékek bírói székében ülnek, hót majd ezeket az állásokat pályázat mellőzésével egy-egy gróffal vagy báróval töltik be. A cél: a szekatúra, a bosszú, hisz övék még a hatalom, a kezükben a fegyver.

A tisztviselők is sorra kerülnek. Ez a kevés kivétellel minden kormány alatt egyforma pontossággal, egyforma lelkiismerettel, egyforma odaadással dolgozó, nem politizáló, de hazafias testület már szálla a szemükben. Amikor a szakszervezetekbe kellett őket belekényszeríteni, akkor azt mondták nekik: *Itt a helyetek, mert proletárok vagytok, sőt a háború alatt történt osztály eltolódásnál fogva ti vagytok egyedül a valódi proletárok.* Most pedig, amikor el kell helyezni a hivatalokba a sok zsidót és úrhatnám fizikai munkást, most kisütötték, hogy a *tisztviselők burzsoák*, szabotálnak és nem dolgoznak. El kell hót őket csapni. *Kun Béla* már el is bocsátott a külügyminisztériumból több mint százat,

Szántó Béla pedig kijelenti, hogy „rossz a közigazgatás, óriási a bürokratizmus és ennek a tisztviselők az okai”. El kell hát őket csapni. A pestmegyei művelődési osztály intézőbizottsága felterjesztést intéz a szovjethez, hogy az osztály tisztviselői közül többen *reakciós ellenforradalmárok és kongregációsok*: el kell hát őket csapni.

Miért jár ma úgy egyszerre ránk a rúd, kik még tegnap nélkülözhetetlenek voltunk, akiknek a szakértelmét, tudását túlon túl igénybe vették s akik — undorral ugyan szivünkben — de dolgoztunk kuli módon — egy jobb jövő eljövételén titkon bizakodván. Hát azért, mert észrevették, hogy *magyarok vagyunk*, magyar érzésünket négy hónap óta meg nem tagadtuk és mert helyünkre szükségük van a frissen leborotvált pajeszeseknek és a szabólegényekből rekrutálódott kulturpolitikusoknak.

Hát csak rajta! Ezekbe a rothadt, bűzös kommunista intézményekbe csakugyan pondrók valók. Istállóba nem illik bele a szalonbútorzat; trágyadombon nem szokás lakkcipőben járni.

Ha elcsapnak bennünket — úgy is jó. Legalább felocsúdik a sokat szenvedett tisztviselői kar.

Ezt a legfeljebb 1—2 hetet kibírjuk még valahogy.

A magam részéről szabadságot kértem azon erős elhatározással, hogy míg ez az uralom tart — történjék akármi — nem teszefh be többé lábamat a hivatalba.

Július 19.

A nyugati államok munkásainak sok agitációval, még több pénzzel megszervezett sztrájkját úgy felfűjják, mintha ezekben az államokban holnap már kitörne a proletárforradalom. A vízbefúlónak a

szalmaszál után való eme kapkodása nem meglepő, mert a helyzet tényleg az, hogy ezt a gyalázatos uralmat már csak csodák menthetik meg. Az Istennek pedig, akit megtagadtak, nem lesz kedve érettüket csodákat művelni.

Holnapután lesz négy hónapja, hogy ezek a banditák garázdálkodnak ebben a szép hazában, de ez a négy hónap teljesen elegendő volt arra, hogy a próletáruralmat mindenki, még a legutolsó proletár is a szive mélyéig megutálja.

Arra jó volt, hogy örök időkre lejárássák a kommunizmust, de vele a szocializmust is és végére érve ennek az uralomnak, meg fog könnyebbülni mindenki, mintha lidércnyomás alól szabadult volna. *Ezen át kellett esni*, hogy féktelen izgatásaiknak méregfogát ki lehessen huzni. A tisztességes munkásság láthatja, mily rutul becsapták, mennyire visszaéltek bizalmával. *Csak a kloakák sőpredéke, a henyélő, munkát kerülő, csavargó csöcselék, Kun Béla gárdistái*, akik most dúskálnak a rablott holmikban s akiknek szörnyen tetszik ez a munkánélküli aranykor, fognak majd elégedetlenkedni és tovább is garázdálkodni akarni, de mi majd teszünk róla, hogy ezektől az utonállóktól az ország örökre megszabaduljon.

Egyelőre most feszült a hangulat, mint a levegő vihar előtt. De a jelek, a csalhatatlan tünetek azt mutatják, hogy közel a vég: *napjaik meg vannak számlálva*.

Július 21.

Ma, a külföldi munkások demonstratív sztrájkba ugratása napján itthon is a város száz pontján összecsofították híveiket, hogy beléjük egy kis lelket

verjenek. Kiváncsi voltam, lementem a mellettünk levő *Rákóczi-lérre*, ahol *Kun Béla* kebelbarátja. *Alpári Gyula* volt a szónok. Mondhatom, nem lehetett büszke a publikumára. Az utca legalantasabb söpredéke, inasgyerekek, ijesztő külsejű jasszalakok: lehetek vagy 200-an. Seholy egy komoly külsejű munkás. Még a kordont alkotó nagyszámú katonaság is — fölfegyverzett munkásság civilruhában — a *sansculotte*-ok rongyos csapatait juttatta az ember eszébe. A beszéd tenorja és refrénje: vesszen a burzsoázia, le a rablókkal, kötelet nekik stb. *Nem mondunk le az uralomról, nem engedjük át nekik a hatalmat* — harsogta rekedt hangján *Alpári*. *Nem, nem, soha!* — zúgta utána a jasszok serege.

Dehát hiszen nem fogjuk mi azt kérdezni, hogy átadják-e, mert azt úgyis tudjuk, hogy önmaguktól át nem adják soha. Hanem majd elveszük, mint ahogy kicsavarják a dühöngő örült kezéből a fegyvert.

Dühös cikkeik, még dühösebb beszédeik, az általános idegesség és a külföld munkásaihoz való állhatatos és kétségbeesett jalkiáltásaik mutatják, hogy inog alattuk a talaj: a kártyavár rövidesen össze fog dűlni.

Július 22.

A Daily News tudósítója ma meginterjúvolta *Kun Bélát*. *Kun Béla megsoványodott* — írja. Elhiszem, de bizonyára nem az éhségtől, mert olyan fölséges beefsteakeket életében még nem evett, mint ebben a nyomor- és éhségkorszakban, de megsoványodott a félelemtől, a rettegéstől, a lelkiismeretfurdalástól. Hiába mondja, hogy bátran néz szemébe az eljövendő eseményeknek, hiába jelenti ki, hogy ő

nem gyáva, *majd elvállik az az akasztófa alatt.* Egyelőre még humorizálhat.

A bécsi lapok közeli nagy eseményeket jósolnak. Ellenőrizhetetlen hírek keringenek az ántánt intézkedéseiről. Sokan arról is tudnak, hogy *Kun Bélának* tárgyalnak a lemondásról — bizonyos föltételek mellett. Az valószínű, hogy mivel a világsztrájkba velett reményeik is füstbe mentek, most már szeretnének ép bőrrel kikerülni a csávából. Ez azonban nem fog nekik sikerülni.

Egyébiránt a most közzétett osztrák békeszerződés végtelen fájdalmas reánk nézve. *Sopront* és vele együtt *Nyugatmagyarország* jórészét elveszítettük. Ezt tisztára a bolsevizmusnak köszönhetjük. Az osztrákok, akik a kommunizmust annakidején erélyesen elfojtották, most jutalomban részesülnek az ántánt részéről.

Úgy kell nekünk, akik annyira tehetetlenek voltunk, hogy hónapokig hagytuk fejünkön ülni a világ legnagyobb söpredékét. Úgy kell nekünk, akik hagytuk sárba taposni nemzeti lobogónkat, összetörni címerünket, meggyalázni nemzeti Himnuszunkat; hazátlan bitangok előtt földre görnyedtünk és a szöges ostort alázatosan megcsókoltuk. Úgy kell nekünk!!

Július 24.

A légynek megvan az a kellemetlen tulajdonsága, hogy ötvenszer elkergethed: ötvenegyszer is mindaddig visszarepül az orrodra, amíg végre agyon nem csapod. A kolozsvári tandleros fia* jegyzékeivel és sürgönyeivel a piaci légnél is szemtelenebből fricskázza az ántánt orrát és igazán kíváncsi

* Kun Béla.

vagyok, meddig tart a türelmes elhessegetés, mikor fog már lecsapni az ököl.

A legutóbbi sürgöny, mellyel a vörösök operációját bejelenti, igazi klasszikus szemtelenség. *Érvényt kell szereznünk az ántánt akarátának a románokkal szemben.* Mintha az egér fenyegetne nagy hangon, hogy majd ő érvényt szerez az oroszlán akarátának. Nevetni kellene, ha a dolog ismét nem menne vérbe. Nem tudom, hogy az ántánt nem fogja-e a fogadatlan prókátor fizetésével honorálni Kun Béla előzékenységét, amellyel az egyesült és társult hatalmak érdekeit annyira a szívében viseli. Miért nem igyekszik inkább az ántánt abbéli akarátának érvényt szerezni, hogy elkotródik helyéről?

Kun Béla taktikázik. Az ántánt azonban láthatja, hogy arra hiába számít, hogy ezek önmaguktól elmenjenek.

A kelevény mérges, az operáció elkerülhetetlen.

Elő hát már azzal a késsel és végezni gyorsan, még mielőtt a fekély az egész testet meg nem fertőzted!

Július 26.

A *Tiszántúl* elfoglalása, úgy látszik, mégsem lesz amolyan *hadiséta*, amilyennek azt Kun Béla és fiskális hadvezére, *Landler Jenő* elképzelte.

Az első napok diadalüvöltése után ma már sopánkodnak, hogy a románok ellenállása „erőteljes“, *igen súlyos harcok vannak folyamatban.* A hadijelentésből az is kitűnik, hogy a vörösök kénytelenek hátrálni. Valószínű, hogy ott nemcsak románok vannak, hanem a szegedi kormány csapatai is. Az is bizonyos, hogy jól felkészülve várták a vörös rablókat. A szegedi kormány bizakodó és lelkes felhívásai is ezt igazolják.

Nem vagyok stratégia, de a józan eszem ázt mondja, hogy ebbe a vállalkozásba csúfosan bele fog törni a vörös bicska.

Július 27.

A vörösök tehát futnak. Szégyenkezve kell bevallaniok, hogy a „*túlerő*“ elől visszavonták a csapatokat a *Tisza* mögé. No, szép kis *visszavonás* lehetett ez! A hírek óriási veszteségekről szólnak és hozzá még a csehek is megmozdultak. Úgy látom, útban a várva várt végzet, amely felszabadít bennünket a véreskezü diktátorok zsarnok uralma alól. Közel van az idő, amikor ismét fölemelt fővel járhatunk, amikor a jog, törvény és igazság újra átveszi uralmát ebben a sokat szenvedett országban.

A legközelebbi hét nagy eseményeket hord méhében. Reméljük, hogy a türelem pohara az ántántnál is betelt és ez alkalommal nem fogják lélekzethez juttatni a gögös elbizakodottságában magát már-már a világ urának képzelő „*világmegváltót*“. Azt hiszem, hogy *Kun Béla* ezt az offenzívát máris megbánta, mint a kutya, amely hetet kölykezett. A „*mindig diadalmas*“, „*nagyszerű*“ vörös hadsereg, „*páratlan hősiességű csapataink*“ teljes felbomlásban. A szuronyok hegye, amelyre véres uralmukat alapították, alaposan meggörcbült.

Magyarok ! Készüljünk a nagy hálaadásra!

Július 29.

A katasztrófális vereség elvette a hangjukat. A minap még hetyke és nagy vitéz *Kun Béla* siránkozva könyörög a cseh miniszterelnöknek.

A katasztrófáról egy hangot sem írnak lapjaik,

amelyek máskor egy sikeres járőrkirándulást is óriási győzelemmé fűjtak fel. Titkolni szeretnék a munkás-ság, főleg a polgárság előtt a veszteségeket, pedig a kórházakba ezrével szállítják a sebesülteket. A halottak száma aránylag csekély, mert „*páratlan hősiességű vörös csapataink*“ kiváló futóbajnokokból állanak.

Ma hirdetményt tettek közzé, hogy ha a *sziréna hangja megszólal*, mindenki azonnal siessen haza; a kapuk, ablakok bezárandók s az utcán senkinek, még kocsinak sem szabad tartózkodnia.

Tehát már számolnak azzal, hogy bevonul a fehér hadsereg!

Óh, milyen lehet most ezeknek a sötétlelkű csirke-fogóknak a lelkiismerete! Vájjon tudatára ébredtek-e annak a végtelen sok gonosztettnek, amit itt több mint négy hónapja elkövettek? Vájjon milyen lélekkel fognak számot adni a tömérdek vérről, amit kiontottak, a közvagyonról, amelyet eltékoztaltak aljas propagandájukra; a magánvagyonról, amelyet elraboltak; az emberi köz- és lelkiismereti szabadságról, amelyet véres kézzel elnyomlak; a nyomorról, a szenvedésről, a kínzásokról, amelyeket hitvány hatalv mők érdekében fejünkre zúdítottak? És engedelmes szolgálók, a nem kevésbé nagy gazemberek, a hitvány rendszer fizetett sintérlegényei: *a politikai, termelési és egyéb biztosok*; a nemzeti érzés és hazafias szellem pribékjei: a művelődési megbízottak vájjon most hogyan érzik magukat? Azt hiszik talán, hogy a nagy zűrzavarban szépen visszasátálhatnak előbbeni foglalkozásukba? No, ebben tévednek, mert mi kikaparjuk őket a föld alól is és rásüttetjük homlokukra azt a *mógendóvid* csillagot, amelyet ők a magyar címer helyére állítottak. Száműzetni kellene

őket az antanttal a polinéziai szigetekre, hadd alapítsanak ott maguknak kommunista államot.

Első feladatunk a bolsevizmus gyökeres kiirtása — hangzott el a szó Szegedről.

Ebben mi bizunk és ebben a kérdésben mi a kormányt minden erőnkkel támogatni fogjuk.

Csak semmi irgalom, mert *senkinek sem kellett* politikai, művelődési megbízotti és egyéb exponált hóhérmunkát vállalni s aki ez után törtetett és vállalta, az árulója lett hazájának s mint ilyennel kell vele elbánni!

Július 31.

A rettentő vereséget követő napok kábulatából felocsúdva, ma már ismét előveszik régi fegyverüket: *a vakmerő tagadást és a szemtelen hazudozást. Vágó Béla* azt igyekszik elhitetni, hogy a visszavonulás *nem kényszerből, hanem taktikából történt* és a veszteség egyáltalán semmi. Nevetni kell ismét, hogy milyen bárgyúnak tartják ők a népet. Hiszen ezt itt már a verebek is csiripelik és nem kacagtató erőlködés a napot az égről letagadni?

A románok átkeltek több ponton a *Tiszán* és a szétzüllölt vörös csapatok a további előnyomulást nem fogják tudni megállítani. A naponta kiadott és *ostromállapokra valló intézkedések* — mint tegnap a riadó, ma a záróra és a világítás korlátozása — mutatják, hogy számolnak már a románok bevonulásának közelfekvő eshetőségével. Attól félünk, hogy akkor a börtönökből rekrutálódott Szamuely-gárda: *a Leninfiuk* itt rablást és vérengzést rendeznek. A kétségbeesett exisztenciákból és börtöntöltelékből álló csöcselék mit sem veszthet már, tudja, hogy így is, úgy is börtön és akasztófa következik: ki akarja hót majd jól tombolni magát — utoljára...

Egyébként a kommunista berkekben igen nyomott a hangulat. Szinte látom, hogy egyesek, akik azelőtt teli tüdővel fújták a kürtöt, szeretnének most már valamiképp szabadulni a csávából. Itt van pl. a tanfelügyelői ügyosztály politikai ellenőre, a „szép“ M., aki egyike volt a lehangosabbaknak, ma már igen csendes. Lám, lám, bezzeg hangos volt ő, amikor agitációs utakról volt szó, amikor a párt-toborzásról volt szó. Nálánál befentesebb ember, hatásosabb protektor nem volt sem *Kunfinál*, sem *Szöllősinél*. Gyönyörű baritonját élvezhette a pest-megyei tanítóóság, amikor a Himnuszt tulharsogta és a *Marseillaise*-t intonálta. Lám, lám, ő már megfedkezett Esztergomról, Aradról, Székesfehérvárról, Halasról stb. Nekünk azonban igen jó a memóriánk, megedzetlék a szenvedések. Nem felejtjük el a többi sok száz *semmi* viselt dolgait sem, bármennyire igyekeznek is most az ártatlan báránykák bőrét magukra öltetni.

Nem, jó *elvtársak!* Önöknek a sülyedő hajóval együtt kell elpusztulni, mert Önökre a magyar hazának, amelyet nyíltan megtagadtak, szüksége nem lesz. [A vörös festéktől, melyet kézzel-lábbal igyekeztek magukra rákenni, kissé nehéz lesz megszabadulni és azt ismét fehérre átmázolni.

Augusztus 1.

Hallelujah! A kommün megbukott! ...

Utálatos teste, mely vérrel táplálkozott és pusztulást és nyomort terjesztett mérges lehelletével, kiterítve fekszik s a ravatalt fogcsikorgatva állják körül hátramaradt fajzatjai. *Kun Béla* még tegnap délután a barrikádokon szerette volna látni a munkásságot, színpadi pózban búcsúzott el cinkosaitól és ma már

a jó Isten és *Peidl* tudja, hol bujdosik. A bukott népbiztosok elvtársuknak, *Peidlnek* adták át a hatalmat, akinek egyedüli feladata a rend fentartása addig is, míg a románok bevonulnak. Más nem is lehet, mert a szocialisták annyira kompromittálták magukat a kommunisták szekerének ész nélkül való tolásával, hogy bennük legfeljebb már csak a csőcselék bízhatik. Arra jók lesznek, hogy a csőcselék féktelenségét ideiglenesen meggátolják: *ez kötelességük is*, de érdemleges kormányaktusokat nem végezhetnek. Ők, akik ezt a rettenetes rombolást elősegítették, sőt maguk is végezték: a restitúció munkájában nem segídezhetnek. Mert ezt *alaposan* kell elvégezni, — általános nagytakarítást kell tartani az egész vonalon. De nem óm úgy, mint *Haubrich* gondolja, aki ma rendeletet adott ki, hogy az *összes plakátok lemosandók a falakról*.

Egyébként az utcák igen élénkek. Az emberek arcáról sugárzik az öröm; mellükre nemzetiszínű kokárdát tűznek fel. A trikolórt is több helyen kitűzték — ahol jól eldugva meg tudták őrizni —, de ezeket *Haubrich* bevonatta. Nem azért volt ő népbiztos, hogy most a trikolórt megtúrje, de biztosítom, hogy őt meg a nemzet nem fogja túrni.

Az ő helye a börtön, nem a hadügyminiszteri szék.

Augusztus 3.

Amidőn e sorokat írom, a románok bevonulása a magyar bolsevizmus centrumába javában tart. Bármily fájdalmas is az az érzés, hogy ennek a szép városnak kövezetét idegen katonaság tapossa, mégis vigasztal az a tudat, hogy ezek a mi szabadtóink a minden ellenségénél nagyobb ellenségtől:

a vörös rém terrorjától. A magyar munkásság most feleszmélve átkozhatja vezéreit, akik rútul becsapták, de megérdemli sorsát, mert vakon követte minden intésüket, minden gonosz szavukat azoknak, akiket a piszkos anyagi haszon és a hatalom örült vágya a legrémesebb dolgokra ösztönzött s a kik aranyhegyeket ígérve nekik, szemhunyorítás nélkül vitték őket a legborzasztóbb éhségbe és most a legnyomortabb romlásba. Ártani akartak ennek az országnak és akarataikon kívül is használtak, mert lejárátták a szocializmust örök időkre.

A szegény félrevezetett félművelt tömeget szánalom illeti, de a vezéreknek és azoknak, akik a terrort eszközzel szolgálták — börtön és akasztófa dukál.

A legközelebbi napok eseményei megmutatják, meddig tarthatja magát *Peidl Gyula* árnyékkormány. Azt hiszem, hogy a román csapatok bevonulása után reájuk már szükség nem lesz.

Ne is legyen, mert képtelenség volna, hogy most, ezekben a nehéz időkben a békelárgyaláson ezt a szerencsétlen országot vasmunkások, kőművesek és pécek képviseljék. Ide most elsősorban nagy tudás, éles judicium, ügyes diplomaták és mindennekfelett tekintély kell, amit talán még ők maguk sem vindikálnak maguknak. Lássák be, hogy csizmadiáésszel most nem lehet az országot megmenteni.

Augusztus 4.

Az *Esti Népszava* szerint *Szamuely Tibor*, a legnagyobb vérszopó, öngyilkosságot követett el. A földi igazságszolgáltatástól való gyáva félelem nyomta kezébe a fegyvert, miután szöknie nem sikerült. Becstelen halálát, mely méltó bekoronázója volt

utálatos bűnökkel felt életének, nem sajnálja senki, csak aljas cinkostársai, akiknek nevében a *Népszava* nem szégyenli pártfogásába venni és a *történelemre* bízni a bírálatot. Hát majd a történelem ítél, de azt az ítéletet röstelleni fogja minden idők minden szocialistája.

Általában a *Népszava* még ma is, a megszálás idején, folytatja pizskoshangú izgatásait. Nyíltan bevallja, hogy most csak taktikát változtattak s a harcot elveik győzelméért elteszik kedvezőbb időkre. Az izgató szennyiratokat még ma is árulják az utcasarkokon a *vörös ernyők* alatt s a könyvesboltok kirakatai is csak ezektől a bolsevista bolondgombáktól tarkállanak.

De nem sokáig. Várjunk. A nagy dáridó kalzenjammerje még csak most fog következni. Új kormány jön majd, amely gondoskodik, hogy a bolsevizmus mákonyából örökre kijózanodjanak.

Augusztus 6.

Új kormány ugyan még nincs, de van román katonai diktatúra, amely máris megkezdte a kommunisták alapos trenírozását. Bűnhődni fog itt mindenki, aki csak a kisujjával is támogatta a rablóvezérek örült tirannusát.

Az egyetemi hallgatók között, az egyes hivatalokban pofozóoszlagokat szerveztek. A harag elsősorban a zsidók ellen irányul és méltán, mert nemcsak a szellemi vezérek voltak legnagyobbbrészt *zsidók*, de közülük kerüllek ki a rendszer legfanatikusabb támogatói is. Az u. n. pofozóoszlagok hivatalról hivatalra járva verik ki azokat a tisztviselőket, akikre társaik mint kommunistákra ujjal rámutatnak.

Az egyéni bíraskodásnak ezt a módját elítélem, mert ez csak újabb zavarokra szolgálthat alkalmat. Meg kell várni az új kormányt, amely a törvény kezére juttatja mindazokat, akik bűnösök és gondoskodik méltó büntetésükről. Ezt feltétlenül elvárjuk, mert ezt követeli a nemzeti becsület, a tisztesség, a hazafiság és minden, ami szent előttünk.

Ha azok, akik a pribékmunkára vállalkoztak — márpedig *senkit sem kényszerítettek* — büntetlenül maradnak, s ha a büntetésben és megtorlásban nem a kérlelhetetlen igazság, hanem magánbosszú és összeköttetések lesznek az irányadók, akkor ez az ország tényleg a koldusok és kalandorok hazája lett, ahonnan ki kell hogy bujdossek a hazafiul becsület, a serény munka és az erkölcsös gondolkodás embere.

Augusztus 8.

A Peidl-féle szégyenletes kormánytól a mai napon megszabadult Magyarország.

A hazafias polgárság és tiszték szövetsége lemondatta a kormányt, de egyúttal őrizetbe is helyezte.

József főherceg, mint kormányzó, *Friedrich Istvánt* bízta meg ideiglenes kormányalakítással.

A főherceg ezt proklamációban közölte a nemzettel. A reggeli órákban autók járták be a várost, a proklamációk ezreit szórva az ujjongó közönség közé.

Az új kormánynak, melyben régi kipróbált főtisztviselők foglalnak helyet, a romok eltakarítása, a jogfolytonosság visszaállítása és így az eljövendő nemzeti kormány részére az újjáépítés bázisának megteremtése a feladata.

Kormány és nemzet egyaránt nehéz munka előtt

áll most, de a cél világos: *egyesült erővel fel kell építenünk a szabad, a független, a boldog Magyarországot.* A bolsevizmust gyökerében kiirtani, népnevelésünket nemzetibb, erkölcsösebb, keresztényibb alapokra fektetni és *dolgozni*, mindnyájunknak sokat, de sokat dolgozni. Ki kell vetnünk magunkból azokat, akik hazaáruló munkájukkal a nemzet léte alapjait katasztrófába sodorták; minden posztra csak megbízható, hazafias és lelkes embereket kell állítanunk. Fel kell végre hagynunk az *ősi átokkal*, az örökös belső viszálykodásokkal, mert a hazát csak egyetértő, vállvetett munkával építhetjük újjá.

Sokat vétkezett, de hatalmasan megbűnhődött nemzedékünk csakis így adhat a jövő magyar generációnak egy a mainál szebb, boldogabb, gazdagabb hazát, csakis így teljesülhet nagy Széchenyink mondása: Magyarország nem volt, hanem lesz.

VÉGSZÓ.

Naplóm sajtó alá rendezése, közben értesültem, hogy némely oldalról kétségbevonják, mintha én a naplót a diktatúra alatt írtam volna.

Ezen nevetséges és rosszindulatú híreszteléssel szemben csak arra hivatkozom, hogy a tisztviselői általános igazoló eljárások során, 1919. évi szeptember hóban, tehát közvetlenül a diktatúra bukása után bemutattam ennek a naplónak a kéziratát az igazoló eljárás vezetésével megbízott *Mosdóssy Imre* székesfővárosi kir. tanfelügyelő, miniszteri tanácsosnak, aki a naplót átvizsgálván, megállapította és jegyzőkönyvbe is vétette, hogy *ha ez az irat a forradalmi törvényszék elé kerül, íróját minden bizonnyal a Lenin-fiúk kezére juttatta volna.*

Egyébiránt ideiktatom azoknak a barátaimnak naplóm kéziratára rávezetett nyilatkozatait, akiknek, azt a diktatúra alatt megmutattam, és akik előtt esetről esetre felolvastam.

Igazolom és tanúsítom, hogy e naplót Pesthy Jenő úr még a diktatúra idején esetről esetre előttem személyesen felolvasta.

Ottó Károly s. k.,
dr. Bayer Elemér s. k.

Ugyancsak igazolom, hogy bizalmasan előre jelezte előttem Pesthy Jenő akkor, amikor a közoktatásügy élére Szöllösi, Czabán és fontosabb szerepekben Tesléry, Mangu stb.-ek kerültek, hogy ezentúl napról napra jegyzeteket fog készíteni, naplót fog vezetni, hogy rögzítse az eseményeket, szubjektív gondolatait, érzéseit arra az időre, amikor a történelem számára feldolgozhatja a rémuralom jellemzésére szükséges adatokat. Ezt a naplót azután több ízben meg is mutatta, felolvasott belőle több, engem is közelről érdeklő részletet.

Mihályfi József s. k.

A fenti adatokat a magam részéről is igazolom.

Dr. Sággy Imre s. k.

Azt hiszem, az utószülöttség vádjára ennyi elég.